

UNIVERZITA PALACKÉHO V OLOMOUCI
FILOZOFICKÁ FAKULTA
Katedra muzikologie

Hudební kultura v Hustopečích nad Bečvou
Musical culture in Hustopeče nad Bečvou
Bakalářská diplomová práce

Radek Cahlík

Vedoucí práce: PhDr. Ingrid Silná, Ph.D.

Olomouc 2015

Prohlašuji, že jsem bakalářskou diplomovou práci vypracoval samostatně pouze s použitím pramenů a literatury uvedených v seznamu literatury. Souhlasím, aby tato práce byla uložena a zpřístupněna ke studijním účelům na Univerzitě Palackého v Olomouci.

V Olomouci dne 12. srpna 2015

Radek Cahlík

Rád bych na tomto místě poděkoval své vedoucí práce PhDr. Ingrid Silné, Ph.D. za podnětné rady a ochotnou pomoc při zpracování této práce. Děkuji také své ženě Martině a dceři Anežce za trpělivost.

OBSAH

ÚVOD.....	6
STAV BĀDÁNĪ.....	8
1. K HISTORII MĚSTYSE HUSTOPEČE NAD BEČVOU.....	10
1.1. Historie městyse.....	10
1.2. Spolky v Hustopečích nad Bečvou.....	11
2. CHRÁMOVÁ HUDBA V HUSTOPEČÍCH NAD BEČVOU.....	14
2.1. Kostel Povýšení svatého Kříže.....	14
2.2. Varhany.....	15
2.3. Ředitelé kůru, varhaníci, zpěváci a instrumentalisté.....	19
2.4. Prováděný repertoár.....	24
3. DECHOVÁ HUDBA V HUSTOPEČÍCH NAD BEČVOU.....	31
3.1. Tradice dechové hudby v okolí Hustopečí nad Bečvou.....	31
3.2. Historie Dechové hudby Hustopeče nad Bečvou.....	34
3.3. Obsazení dechové hudby a repertoár.....	39
4. VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI HUDEBNÍHO ŽIVOTA V HUSTOPEČÍCH NAD BEČVOU.....	42
4.1. František Šimíček.....	42
4.1.1. Potomci Šimíčkoví.....	45
4.2. Jan Šimíček.....	47
5. HUDEBNÍ VZDĚLÁNÍ V HUSTOPEČÍCH NAD BEČVOU.....	54
5.1. Základní umělecká škola v Hranicích.....	54
5.2. Základní umělecká škola Hranice - Detašované pracoviště ZŠ Hustopeče nad Bečvou.....	55
6. FESTIVAL HUSTOPEČSKÉ DNY.....	57
ZÁVĚR.....	60
RESUMÉ.....	62
SUMMARY.....	63

ANOTACE	64
PRAMENY A LITERATURA	65
SOUPIS PŘÍLOH.....	68
PŘÍLOHA	69

ÚVOD

Diplomová práce se zabývá městysem Hustopeče nad Bečvou a jeho hudební kulturou od 17. století až po současnost. Volbě tématu předcházela zájem o podobu hudby prováděné na zámku. Prvotním impulsem byla myšlenka vzniku Hudebního a filmového muzea regionu Hranicko, které by se mělo věnovat kultuře oblasti Lipenska a Hranicka. Při bližším zkoumání tématu se objevily zajímavé výzkumné cíle, které mě vedly ke zpracování tématu do podoby této práce.

Městys Hustopeče nad Bečvou, nacházející se v nejvýchodnějším výběžku Olomouckého kraje, je vzhledem ke své rozloze a počtu obyvatel v oblasti kulturně společenské svým způsobem jedinečný. Stěžejním obdobím celé práce je konec 19. století, ke kterému se vztahují písemné prameny, neboť nejstarší zmínky o kultuře a hudebním životě ve městě jsou velmi sporadické. Hudební zájmy místních obyvatel můžeme odvozovat z činnosti nejstarších spolků v Hustopečích nad Bečvou.

Městys je organizátorem mnoha kulturních akcí na poli jak umělecké, tak nonumělecké hudby. Současným vrcholem kulturní činnosti je multikulturní festival s názvem *Hustopečské dny*, na jehož organizaci se podílí výhradně pouze městys Hustopeče nad Bečvou a dobrovolníci z řad jeho obyvatel. Nedílnou součástí hudebního života tvoří i místní pobočka Základní umělecké školy v Hranicích na Moravě.

Dominantou Hustopečí nad Bečvou je gotický kostel Povýšení svatého Kříže a renesanční zámek s ojedinělým arkádovým dvorem. Ten je od roku 2001 majetkem města a díky vedení městyse a aktivních spoluobčanů se stává vyhledávaným kulturním centrem. Tyto objekty hrály významnou roli i v minulosti a při společenském životě městyse bývaly pomyslnými nositeli hudební tvorby.

K Hustopečím nad Bečvou nemám žádné osobní vazby a začátky mé práce byly tak značně složité. Pocházím však také z menšího města Bystřice pod Hostýnem, kterému dominuje zámek a kde jsou podobné snahy o rozvoj kulturního dění. To je jeden z důvodů, proč jsem si vybral toto téma pro svou bakalářskou práci.

Současně s touto prací vzniká v prostorách hustopečského zámku za iniciativy MAS (Místní akční skupina) Hudební muzeum, zpracovávající v širším slova smyslu kulturu celého Hranicka a Lipenska. Tomuto tématu bylo v minulých letech věnováno velmi málo pozornosti. Avšak některé významné počiny lze zaznamenat i v dnešní době a při podrobnějším výzkumu vyvstanou osobnosti, které se staly hybateli hudebního

života a i přes jejich nedávné působení jsou stopy jejich práce téměř zapomenuty. Některé kapitoly této práce budou tedy použity i pro potřeby nově vznikajícího muzea.

Hlavní metodou mé práce byl, vedle studia pramenů, terénní výzkum v městyse Hustopeče nad Bečvou. Ten probíhal průběžně od listopadu 2014 do léta roku 2015. Provedl jsem několik rozhovorů s pamětníky dechové hudby, chrámového sboru a orchestru a vyslechnul jsem i několik milých vzpomínek na Františka Šimíčka. Setkání a rozhovory s těmito lidmi probíhaly ve velmi přátelské atmosféře. Jsem si vědom, že tento zdroj informací může mít zavádějící informační hodnotu v tom, že si respondent nepamatuje skutečnost tak, jak se opravdu stala, anebo může nevědomě vypovídat zkresleně pod vlivem subjektivních pocitů a dojmů. S jistou dávkou kritického přístupu je však možné získané informace využít. Vzhledem k tomu, že chybí literatura, která by pojednávala o hudebním životě v Hustopečích nad Bečvou, je však tato metoda zkoumání na místě.

Cílem práce je zmapování hudební kultury v městyse Hustopeče nad Bečvou a zdrojů, ze kterých vycházela v minulosti. Úvodní kapitola je věnována stavu bádání a reflektuje stávající regionální literaturu. Navazující kapitoly se zabývají historií Hustopečí nad Bečvou, spolkovému životu a též chrámové hudbě. Další tematické celky zpracovávají historii dechové hudby a připomínají významné osobnosti hudebního života v obci. Celkový obraz hudební kultury v Hustopečích nad Bečvou dotváří kapitoly o hudebním vzdělání a festivalu Hustopečské dny. Důvodem této koncepce bylo zachytit jak chronologický vývoj hudebního života na malém městě, tak vlivů, které na něj působily.

STAV BĀDÁNĪ

O hudebním životě v Hustopečích nad Bečvou neexistuje prozatím ucelená a aktuální publikace, která by se zabývala tímto tématem podrobněji. Na oficiálních webových stránkách městyse lze sice dohledat informace o některých hustopečských spolcích, kulturních akcích apod., ty jsou však pro vědeckou práci značně nedostačující.

Ke svému osmisetletému výročí vydal v roce 2001 městys Hustopeče nad Bečvou publikaci *800 let Hustopeče nad Bečvou: 1201-2001*¹, podávající historický obraz vývoje obce a obsahující množství příloh ve formě fotografií.

Vzpomínky hustopečských rodáků na dechovku a některé její členy, na hudbu provozovanou v kostele a na Františka Šimíčka jsou uvedeny v knize *NÁŠ KOSTEL Povýšení sv. Kříže 1611-2011*², kterou vydal v roce 2011 Farní úřad římsko-katolický Hustopeče nad Bečvou. Jaroslav Zezulčík zde vypracoval též kapitolu o patronech kostela, pojednávající velmi podrobně o rodech vlastnících hustopečské panství.

Osudem rodu Baillou, jež byl posledním majitelem hustopečského panství, se zabývá Jiří Gregorek ve své publikaci *Osudy: rod von Baillou a Hustopeče*³ z roku 2005.

Nejaktuálnější publikace pojednávající o životě v Hustopečích je z roku 2014 s názvem *NEZAPOMÍNÁME – Osobnosti a události Hustopečska*.⁴ Též zde se lze spíše vzpomínkovou formou dovědět poznatky o divadelních ochotnících, o vzniku TJ Orel v Hustopečích a o dechovce a jejích kapelnících Vojmírovi a Zdeňkovi Vaculovi.

O Františkovi Šimíčkovi píše jeho syn Jan v časopise *Poodří*⁵ v prvním čísle roku 2011 a heslo o něm je též v *Biografickém slovníku Slezska a Severní Moravy*⁶, který vydala v roce 1999 Ostravská univerzita v Ostravě. O Šimíčkově životě v Novém Jičíně lze dohledat útržkovité informace v magisterské diplomové práci Pavla Štůly *Hudební život v Novém Jičíně po roce 1945*⁷ a též v publikaci Karla Otty *Čtení o novém Jičíně: k výročí 650 let města*⁸ z roku 1963.

¹ *800 let Hustopeče nad Bečvou: 1201-2001*. Hustopeče: Obec Hustopeče, 2001.

² *Náš kostel Povýšení sv. Kříže 1611–2011*. Hustopeče nad Bečvou: Farní úřad římskokatolický, 2011.

³ GREGOREK, Jiří. *Osudy: rod von Baillou a Hustopeče*. 1. vyd. Praha: Šulc - Švarc, 2005.

⁴ *Nezapomínáme – Osobnosti a události Hustopečska*. Městys Hustopeče nad Bečvou ve spolupráci s Obecním úřadem Milotice nad Bečvou, 2014.

⁵ *Poodří: časopis obyvatel horní Odry*. Ostrava: Společnost přátel Poodří, [1997]-.

⁶ *Biografický slovník Slezska a severní Moravy*. Vyd. 1. Ostrava: Ostravská univerzita, 1997.

⁷ ŠTŮLA, Pavel. *Hudební život v Novém Jičíně po roce 1945*. Rukopis magisterské diplomové práce, Univerzita Palackého v Olomouci, Nový Jičín, 2006.

⁸ OTTO, Karel. *Čtení o novém Jičíně: k výročí 650 let města*. Nový Jičín: Městský národní výbor, 1963.

Vzhledem k tomu, že v mnoha pramenech, ať to jsou kroniky či seznamy skladeb, nejsou uvedena křestní jména některých autorů, bylo nutné tyto informace vyhledat v *Československém hudebním slovníku osob a institucí*⁹. Internetová databáze *Českého hudebního slovníku osob a institucí*¹⁰ obsahuje též profil hustopečského rodáka Jana Šimíčka.

Publikace vydané farním úřadem či městysem mají nedostačující výpovědní hodnotu. Bylo proto nutné čerpat dále informace z obecních kronik ve Státním okresním archivu v Přerově a z farních kronik, které se dochovaly na fáře v Hustopečích a doplňovat je osobními vzpomínkami žijících pamětníků.

⁹ ČERNUŠÁK, Gracian. *Československý hudební slovník osob a institucí*. 1. vyd. Praha: Státní hudební vydavatelství, 1963, 853 s., ČERNUŠÁK, Gracian. *Československý hudební slovník osob a institucí*. 1. vyd. Praha: Státní hudební vydavatelství, 1965.

¹⁰ <http://www.ceskyhudebnislovník.cz/> (10. srpna 2015)

1. K HISTORII MĚSTYSE HUSTOPEČE NAD BEČVOU

1.1. Historie městyse

Nejstarší doklad o pobytu lidí na území dnešních Hustopečí, nalezen v roce 1946, pochází z mladší doby kamenné – neolitu, z období tzv. kultury volutové. Podobné archeologické nálezy jsou známé i z dalších míst, můžeme tedy hovořit o poměrně souvislém osídlení krajiny kolem toku řeky Bečvy.

První historicky doložená zmínka pochází z roku 1201, kdy je zapsáno jméno statku hustopečského. V roce 1397 se Hustopeče staly městysem a pravděpodobně zde byl již kostel. V té době byly majetkem pánů z Kravař a od konce 15. století do poloviny 17. století patřily Žerotínům.¹¹

V letech 1684–1761 náležely Hustopeče Podstatským z Prussinowitz.¹² Poslední pán toho rodu, Jan Nepomuk Podstatský,¹³ obnovil zdejší kostel po požáru roku 1717 a dal postavit hřbitovní zeď se čtrnácti sochami světců,¹⁴ které byly opatřeny znaky hraběcího rodu Podstatských a jejich příbuzných. Renesanční tvrz se díky němu proměnila v okázalé barokní sídlo šlechtice. Dodnes na tuto dobu upomíná honosná barokní výmalba pokojů druhého patra hustopečského zámku a také znak v jeho průjezdu. Dědičky hraběte Jana Nepomuka odprodaly v roce 1761 zámek a panství nobilitovanému obchodníkovi se sukrem Ignatzi Franzi Pagatschovi z Paburga. Části rodové knihovny a obrazárny zaměřily jako rodové dědictví na zámek Žerotínů do Velkých Losin, kde se dodnes potkáme s obrazem hraběte Johanna Nepomuka a jeho příbuzných.¹⁵

Již v roce 1799 však prodal Johann Evangelista Paul rytíř Pagatsch z Paburga Hustopeče nad Bečvou svobodným pánům z Baillou. Johann Ludwig Balthasar de Baillou zakoupil dne 4. ledna 1799 panství i s vesnicemi Vysoká a Milotice. Z následujících generací rodu Baillou se do historie Hustopečí nejvýrazněji zapsali na

¹¹ Více o historii viz publikace *800 let Hustopeče nad Bečvou 1201- 2001*. Obec Hustopeče nad Bečvou 2001. <http://www.ihustopece.cz/mestys/historie/>, cit. dne 18. dubna 2015.

¹² Starý moravský zemanský rod

¹³ *Nezapomínáme – Osobnosti a události Hustopečska*. Městys Hustopeče nad Bečvou ve spolupráci s Obecním úřadem Milotice nad Bečvou, 2014, s. 9–10.

¹⁴ *Náš kostel Povýšení sv. Kříže 1611–2011*. Hustopeče nad Bečvou: Farní úřad římskokatolický, 2011, s. 35–58. Jedná se výhradně o postavy světců. Ty dodnes tvoří jeden z nejpůsobivějších souborů barokního umění na Moravě. Téměř na všech podstavcích soch jsou umístěny dvě kartuše s erby. Nejčastěji je zastoupen erb Žerotínů (socha sv. Valentina, Archanděla Michaela a sv. Ludvíka) a Podstatských z Prusinovic. Všechny sochy jsou v nadživotní velikosti. Byly vytesány Josefem Pratzkerem z Valašského Meziříčí, výtečným sochařem 18. století nebo již jeho otcem, který byl žákem proslulého vlašského sochaře Zanettiho.

¹⁵ *Náš kostel Povýšení sv. Kříže 1611–2011*. Hustopeče nad Bečvou: Farní úřad římskokatolický, 2011, s. 23–30.

přelomu 19. a 20. století manželé Alfred a Amelie.¹⁶ Za jejich života byla zrekonstruována do dnešní podoby kostelní věž a okna v chrámové lodi. Byla vystavěna též nová budova fary. Důvěrný vztah majitelů zámku k hustopečskému chrámu přetrvával až do posledních dnů jejich působení v Hustopečích nad Bečvou v roce 1945.

V letech 1953–1964 dostal zámek novou střechu a v roce 2001 změnil majitele. Dosavadní správce, rožnovské Valašské muzeum v přírodě, jej převedl na hustopečský úřad městyse. Dlouholetým úsilím o převod tak získal městys právo rozhodnout o budoucnosti zámku a vdechnout zchátralé stavbě nový život. I přesto, že se na zámku vystřídal mnoho šlechtických rodů, neexistují žádné zmínky o nějaké zámecké kapele, či o tom, že by se zde provozovala hudba jiným způsobem.

1.2. Spolky v Hustopečích nad Bečvou

Ve společenském životě městyse hrály významnou roli spolky, které se věnovaly hudební, taneční, divadelní, sportovní, okrašlovací a jiné činnosti.

Nejstarší spolek v Hustopečích nad Bečvou, o němž se dochovala písemná zmínka, je *Beseda*. Ta byla založena roku 1868 a jejím prvním předsedou byl hustopečský starosta František Rousek. Druhým významným byl *Čtenářsko-pěvecký spolek Omladina* založený v roce 1869 tamějším učitelem Josefem Dobšem a nadučitelem Janem Filipcem. Oba dva spolky plnily funkci vzdělávací.¹⁷

V roce 1883 vznikla *Farní cyrilská jednota*. V té době zde cvičil pro potřeby kůru přes osmdesát zpěváků hustopečský nadučitel Josef Rýpar a pomáhal mu kaplan P. Antonín Sehnal. Spolek však nevyvíjel zvláštní aktivitu a po patnácti letech, koncem roku 1899, byl ohlášen jako zaniklý.¹⁸ Od konce 19. století existují zmínky o hustopečské dechové hudbě, která nepřetržitě působí až do dnešních dnů.¹⁹

O vzhled Hustopečí nad Bečvou se staral Okrašlovací spolek, který vznikl v roce 1909 na popud hustopečského starosty Františka Martocha.²⁰

Dne 28. září 1898 byla uspořádána první schůze Tělocvičné jednoty Sokol (dále TJ Sokol) v Hustopečích nad Bečvou. Kromě sportovních aktivit provozovalo se při TJ Sokol též ochotnické divadlo. Díky obětavým učitelům, kteří se podíleli na činnosti

¹⁶ *Náš kostel Povýšení sv. Kříže 1611–2011*. Hustopeče nad Bečvou: Farní úřad římskokatolický, 2011, s. 31–34. Více viz GREGOREK, Jiří. *Osudy: rod von Baillou a Hustopeče*. 1. vyd. Praha: Šulc - Švarc, 2005.

¹⁷ Pamětní kniha městyse Hustopeče nad Bečvou, s. 26.

¹⁸ <http://spolky.profitux.cz/> (10. srpna 2015)

¹⁹ Podrobněji viz Kapitola Dechová hudba v Hustopečích nad Bečvou.

²⁰ Pamětní kniha městyse Hustopeče nad Bečvou, s. 26.

Sokola, byla hrána dětská divadelní představení a konaly se různé vzdělávací pořady. Ve dvacátých letech 20. století vytvořil Bedřich Šulčík v postranním sále sokolovny malou scénu pro loutkové divadlo. Společně pak se svou manželkou Anežkou Šulčíkovou nacvičili s dětmi například v roce 1931 divadelní představení *Skřítkův dar* od autora Vítězslava Roje²¹, či v roce 1946 od Jana Karafiáta hru *Broučci*. Dospělí členové Sokola se též věnovali divadlu. Na Silvestra roku 1947 zahráli slavnou komedii Eugena Labiche *Slaměný klobouk*, v roce 1949 *Divou Báru* Boženy Němcové a v roce 1956 *Bílou nemoc* Karla Čapka.²²

Mladý hustopečský kaplan P. Josef Glos založil v roce 1919 v Hustopečích pobočku Tělocvičné jednoty Orel. Navázal tak na dlouholetou tradici katolického spolku Omladina. Dne 1. října 1919 byl ustanoven výbor, v jejímž čele stál Robert Frydrych.²³ Podobně, jako tomu bylo u TJ Sokol, i TJ Orel provozovala ochotnické divadlo.

Místní osvětová komise a Sbor hudebníků v Hustopečích nad Bečvou organizovaly v sále místní sokolovny či kina Slavia ve čtyřicátých letech 20. století koncerty české hudby.²⁴ Na *Koncertu české hudby a písní*, který se konal 23. března 1941, zazněly v podání třicetičlenného orchestru pod taktovkou Františka Šimíčka díla Bedřicha Smetany, Julia Fučíka, Františka Kmocha a dalších. Populární skladby Antonína Dvořáka, Zdeňka Fibicha, Julia Fučíka a jiných zahrál ve dnech 11. a 12. dubna roku 1942 již pětaticetičlenný orchestr. Stodvacáté výročí narození Bedřicha Smetany si připomněli obyvatelé Hustopečí koncertem, který se uskutečnil 27. května 1944. Zazněly Smetanovy skladby pro klavír (Věra Kavanová), orchestr (35 členný) a mužský pěvecký sbor z Opatovic.²⁵ Na všech koncertech účinkoval orchestr, ve kterém hráli převážně hudebníci z řad hustopečských obyvatel, a jedním z hlavních iniciátorů a dirigentem zároveň byl právě František Šimíček.²⁶

Kromě výše uvedených spolků, majících výhradně kulturně společenskou funkci, existuje již od roku 1884 v Hustopečích nad Bečvou mimo jiné Sbor dobrovolných hasičů, dlouholetou tradici má zde též Český svaz včelařů, místní

²¹ Vlastním jménem Josef Žemla.

²² *NEZAPOMÍNÁME – Osobnosti a události Hustopečska*. Městys Hustopeče nad Bečvou ve spolupráci s Obecním úřadem Milotice nad Bečvou, 2014, s. 26-28.

²³ Tamtéž, s. 29.

²⁴ Podobné koncerty české hudby se konaly v nedalekých Hranicích. Jednalo se o tzv. hudební středy, na kterých zaznívala v tomto případě komorní díla českých skladatelů.

²⁵ Konkrétní díla nejsou uvedena.

²⁶ Podrobněji viz Kapitola František Šimíček.

organizace Českého rybářského svazu, či myslivecké sdružení Pobečví Hustopeče nad Bečvou.

2. CHRÁMOVÁ HUDBA V HUSTOPEČÍCH NAD BEČVOU

2.1. Kostel Povýšení svatého Kříže

Jak bylo již zmíněno, staly se v roce 1397 Hustopeče městysem. O tom, jestli v té době dominoval obci kostel, neexistují žádné přímé důkazy. Za zmínku stojí dopis vložený do farní kroniky od děkana Petra Tesaře v Kroměříži ze dne 27. února 1921, ve kterém vyvrací nárokování kostela jiné církvi než římsko-katolické. Píše: „(...) *Hustopeče byly již v roce 1397 městečkem a tudíž tam byl i kostel a fara církve římsko-katolické, neboť v té době jiných vyznání na Moravě nebylo. Když se pak začátkem 16. století dostali Žerotínové na statek hustopečský, bylo docela přirozené, že si vzali kněze nebo pastora toho vyznání, jehož oni sami byli, a o Žerotínech je známo, že se stali z kališníků protestanty a českými bratry. (...) Když pak po porážce na Bílé hoře protestanté i čeští bratři byli vyhnáni, kteří se katolíky státi nechtěli, byly zase katolické služby Boží v kostele zavedeny.*“²⁷

Kostel nechal přestavět na pozdně goticko-renesanční chrám o jedné lodi v letech 1597–1611 Viktorin ze Žerotína. Podle zápisu ve farní kronice zemřel v roce 1611 a byl pohřben v cínové rakvi. Tu nechal v roce 1796 farář Ondřej Popp s nejvyšším svolením z hrobky pod kostelem vyzvednout a z vydražených peněz dal zhotovit oltářní svícny. Viktorin ze Žerotína zřídil pravděpodobně při kostele i bratrskou faru a školu. V roce 1620 pozbyl konfiskací Vilém Fridrich ze Žerotína pro vzpouru proti císaři Ferdinandovi II. a k přiklonění se na stranu stavů čtyři pětiny svého jmění. Došlo ke zrušení bratrské fary i školy a lid byl donucen vrátit se do katolické církve. Vdova po Viktorinu ze Žerotína Anna umírá na zámku v Hustopečích v roce 1649.²⁸

Hustopečský statek zakoupila v roce 1671 Jana Marie Xaverie Hoffmanová z Grünbüchu. V roce 1683 povolila faráři majitelka statku dát uvařit v panském pivovaře dvacet šest věder piva ročně a darovala také malou louku, za kterou měl farář sloužit ročně čtyři mše svaté za zemřelé členy rodu Hoffmanů a Ditrichsteinů. Již v roce 1684 kupuje panství Františka Eleonora Podstatská z Prussinowitz. Doba Podstatských z Prussinowitz znamenala dobu největší slávy Hustopečí v jejich dějinách. V roce 1690 měl kostel jeden oltář, dva stříbrné kalichy, stříbrný řetízek se zlatým penízem, tři kasule, dva zvony a čtyři korouhve. Roku 1736 se stal majitelem statku poslední hrabě

²⁷ Farní kronika Hustopeče nad Bečvou, 2. díl, čísla stránek neuvedena.

²⁸ *Náš kostel Povýšení sv. Kříže 1611–2011*. Hustopeče nad Bečvou: Farní úřad římskokatolický, 2011, s. 21–22.

z rodu Podstatských z Prussinowitz Johann Nepomuk.²⁹ Jeho dílem je barokní podoba kostela, navazující na starý renesanční kostel dokončený roku 1611 Viktorinem ze Žerotína, zničený požárem roku 1717, kolekce čtrnácti soch světců a upomínku na něj tvoří také znak v průčelí kostela. Ten také dodnes uchovává monstranci s jeho znakem a bohatě vyšívaný ornát se znakem jeho druhé manželky Johanny ze Žerotína. V letech 1761–1799 byl majitelem zámku a panství nobilitovaný rod obchodníků se sukrem Pagatschů z Paburga. Posledním rodem šlechtického původu, který vlastnil panství a řadí se mezi patrony kostela, byl rod svobodných pánů z Baillou. Poslední šlechtickou patronkou hustopečského kostela byla Gizela, rozená von Attems zu Petzenstein.³⁰

Přes velmi detailní zpracování patronů kostela Povýšení svatého Kříže v Hustopečích nad Bečvou³¹ a velkého množství informací, nacházejících se ve farních kronikách, jsou však jakékoliv zmínky o provozování hudby zde mizivé.

2.2. Varhany

Kým byly postaveny první varhany ve zdejším kostele, není známo. První zmínka o varhanách, která není blíže specifikovaná, pochází z roku 1701.³² V roce 1801 provedl posudek³³ na tyto varhany olomoucký varhanář Michal Oranský.³⁴ Ten se však vztahuje k nástroji starému v té době 200 let.³⁵ To znamená, že v hustopečském kostele byly varhany již od počátku 17. století. Nejvíce ohrožoval varhany ve všech dobách červotoč. Ten nenapadal jen dřevěné píšťaly, ale též skříň, vzdušnice, měchy a nevyhýbal se ani traktuře. Tomu se nevyhnuly ani varhany v hustopečském kostele, které podle Oranského posudku měly všechny dřevěné části sežrané červotočem. Hrál

²⁹ Přibližně v roce 1750 zrušil hřbitov, který býval do té doby u kostela a pro farnost již nebyl dostatečně velký. Přemístil jej na „Újezda“, kde je dosud. Na uvolněném místě nechal vystavět zídku s kapličkami pro křížovou cestu a postavil na ni čtrnáct barokních soch. Viz publikace *Nezapomínáme – Osobnosti a události Hustopečska*. Městys Hustopeče nad Bečvou ve spolupráci s Obecním úřadem Milotice nad Bečvou, 2014, s. 9.

³⁰ Farní kronika Hustopeče nad Bečvou, 2. díl, čísla stránek neuvedena.

³¹ *Náš kostel Povýšení sv. Kříže 1611–2011*. Hustopeče nad Bečvou: Farní úřad římsko-katolický, 2011.

³² SEHNAL, Jiří. *Barokní varhanářství na Moravě*. Díl II., Varhany. Vyd. 1. Brno: Muzejní a vlastivědná společnost, 2004, s. 19.

³³ SEHNAL, Jiří. *Barokní varhanářství na Moravě*. Díl I., Varhanáři. Vyd. 1. Brno: Muzejní a vlastivědná společnost, 2003, s. 93.

³⁴ Narodil se roku 1768 (podle oddacího zápisu) nebo 1761 (podle úmrtního zápisu) v Orozinu v Uhrách nedaleko dnešní Spišské Nové Vsi. Do Olomouce přišel asi v roce 1796. Dne 6. února 1797 se oženil s Rosalií Sieglou. Za svědka mu byl dómský varhaník Jan Červenka.

³⁵ SEHNAL, Jiří. *Barokní varhanářství na Moravě*. Díl II., Varhany. Vyd. 1. Brno: Muzejní a vlastivědná společnost, 2004, s. 129.

pouze principál vyrobený z kovu. V roce 1849 došlo k opravě měchů (konkrétně okůžení)³⁶ varhanářem z Nového Jičína Janem Neusserem.³⁷

První zápis o varhanách ve farní kronice je z roku 1885: „*Varhany byly špatné a škrábání zdí před malbou je dobilo. Varhany koupeny od Riegrů z Krnova s 8 registry a dvojími pedály za 1860 zl. Útraty s tím spojené 42, 68 zl. Hustopeče přispěly 947, 36 zl., Milotice 328, 12 zl., Vysoká 214, 46 zl., Poruba 211, 05 zl. a Dub 207, 90 zl.*“³⁸

V roce 1940 byl důkladně opraven kostel. V témže roce se začal farní úřad v Hustopečích nad Bečvou zajímat též o výstavbu nových varhan. V měsíci prosinci roku 1943 došlo k tomu, že byla zadána stavba nových varhan firmě J. Tuček v Kutné Hoře za 197 tisíc Kčs. První splátka 100 tisíc Kč byla zaplacená hned při objednávce. Se stavbou varhan se začalo však až v letech 1946 a 1947.³⁹ Pojednání o nových varhanách ve farní kronice z roku 1947: „*Začátkem února byly varhany, objednané pro náš kostel v r. 1943 u fy Tuček, hotovy. Varhany byly zhotoveny v Krnově u fy Rieger, kde Tuček vedl národní správu. V polovici února byly varhany dodány a složeny v bednách vzadu v kostele až do března. V kostele se nehodilo pro veliké zimy pracovat. Teprve 3. března začali montéři rozdělovati staré varhany. Ale všechny dřevěné součásti byly tak stářím a červotočem zničené, že se na místě rozsypany, takže byly určeny ku spálení. Jenom kovové píšťaly, měch a vzdušnice byly odeslány do továrny na protiúčet. Když se odtrhla podlaha a některé trámy byly neschopné, bylo nutno uvažovati o rekonstrukci celé chory. Stanoveno vzhledem k větším rozměrům a větší tíži nových varhan, rozšířiti chor vysazením dopředu o jeden metr a zajistiti přetížení choru. Zajištění nosnosti choru provedeno tak zvanou „mostní konstrukci“, která slouží zároveň jako zábradlí. Byla to nemalá starost sehnati materiál (dřevo) a v krátké době všechno provésti, aby se mohlo pokračovati ve stavbě nových varhan. Rekonstrukce chory trvala tři týdny a vyžádala si náklady 45 tisíc Kčs. Nové varhany však do velikonočních svátků hotovy nebyly, hrálo se pouze na jeden manuál. Teprve až za 14 dní, dne 16. dubna 1947 byly varhany dohotoveny a v neděli 20. dubna byla*

³⁶ SEHNAL, Jiří. *Barokní varhanářství na Moravě*. Díl I., Varhanáři. Vyd. 1. Brno: Muzejní a vlastivědná společnost, 2003, s. 88.

³⁷ Narodil se 19. října 1807. Vyučil se nožířem a amatérsky se pokoušel o stavbu pozitivů. V únoru roku 1824 se seznámil s varhanářem Fabiánem Šebestiánem Antonínem Staudingrem, u kterého se nakonec vyučil varhanářem. Přibližně v roce 1827 začal Neusser pracovat samostatně a zřídil si dílnu v Novém Jičíně. Zemřel tamtéž 1. července 1878. Měl celkem šest dětí. Varhanářství se věnoval pouze Karel Boromejský Antonín, narozený 1844, který se roku 1869 ujal vedení otcovy dílny.

³⁸ Farní kronika Hustopeče nad Bečvou, 1. díl, s. 40.

³⁹ Farní kronika Hustopeče nad Bečvou, 2. díl, čísla stránek neuvedena.

*provedena kolaudace ředitelem Pivoňkou z Olomouce a svěcení, které vykonal p. děkan Jambor ze Všechovic.*⁴⁰

Původní cena nových varhan podle rozpočtu činila v roce 1943 200 tisíc Kčs, při dodání v roce 1947 navýšením cen stoupla na 303 tisíc Kč. Stravování a ubytování montérů se uhradilo na náklad objednavatele zvláště, jakož i všechny vedlejší práce v místě. První splátka 100 tisíc Kčs byla složena ihned při objednávce, druhých 100 tisíc Kčs zaplaceno v lednu 1946 z vázaného vkladu (tenkrát mohly ještě farní úřady volně disponovati s vázanými vklady) a třetí splátka 103 tisíc Kč se musela vypůjčit na běžný účet v místní záložně.⁴¹

V týdnu od 10. do 16. července roku 1960 prováděli opravu nástroje varhanáři z firmy Rieger-Kloss z Krnova. Celé varhany se musely rozebrat, vyčistit a znovu vyladit. Od svého postavení v roce 1947 nebyly do té doby čištěny a některé rejstříky již značně neladily. Tato generální oprava si vyžádala nákladu 5600 Kčs. Administrátor Josef Kropáč dva varhanáře celý týden stravoval a ubytoval ze svého platu.

V měsíci srpnu 1976, po vnitřní opravě a výmalbě kostela, byla potřebná opětovná údržba varhan v hustopečském kostele. Této činnosti se ujal opět administrátor Josef Kropáč a Jaroslav Kopecký, výpomocný varhaník s týmem studentů, kteří také ochotně vypomáhali. Všechny píšťaly byly z varhan vydělány a zbaveny nečistot. Po vyčištění varhany vyladil brigádně Rudolf Hanzlík, varhanář z Krnova.⁴²

Tyto varhany, postavené firmou Rieger-Kloss v roce 1946 s opusovým číslem 3030, jsou v kostele Povýšení sv. Kříže v Hustopečích nad Bečvou dosud. Jejich dispozice je následující:

I. manuál, C-g3/g4, 56 kláves, 68 tónů

1. Bourdon	16´
2. Principal	8´
3. Fletna dutá	8´
4. Salicional	8´
5. Oktáva	4´
6. Flétna rourková	4´

⁴⁰ Farní kronika Hustopeče nad Bečvou, 2. díl, čísla stránek neuvedena.

⁴¹ S druhou splátkou, totiž s vyzvednutím vázaného vkladu, nebylo spokojeno ministerstvo financí. Po mnohých šetřeních a protokolech byl farní úřad přinucen pod hrozbou pokuty obnos 100 tisíc Kčs si vypůjčit a vrátit do vázanosti. Farní úřad sice podal rozklad ministerstvu financí, který však do 1. května 1948 nebyl vyřízen.

⁴² Farní kronika Hustopeče nad Bečvou, 2. díl, čísla stránek neuvedena.

7. Mixtura 2 2/3'

II. manuál, C-g3/g4, 56 kláves, 68 tónů

8. Principál houslový 8'

9. Flétna koncertní 8'

10. Gamba 8'

11. Kryt jemný 8'

12. Aeolina 8'

13. Vox coelestis 8'

14. Ital. Principal 4'

15. Flétna příčná 4'

16. Kvinta 2 2/3'

17. Flageolet 2'

18. Tercie 1 3/5'

Tremolo pro II. manuál

Pedál, C-f1, 30 kláves a tónů

19. Violonbass 16'

20. Subbas 16'

21. Bourdonbas 16'

22. Oktávbas 8'

23. Chorálbas 4'

Pomocná zařízení:

Spojky, jako sklopky: I:I 4', II:I 8', 16', 4', II:II 16', 4', I:P 8', 4', II:P 8', 4'. Tlačítka pod I. manuálem: VK⁴³; Vypínač-PP-P-MF-F-FF-PL; VRR (vypínač ručních rejstříků), AP (anulátor pedálu). Zařízení nad prahem pedálu: Vypínač crescendo (šlapka)-Crescendo hlasů (válec)-Žaluzie II. man. (balanční šlapka).

Varhany ještě mají znaky romantického varhanářství s řadou osmistopých rejstříků, které se na Moravě začaly prosazovat v poslední třetině 19. století. Jejich rejstříková dispozice je v souladu s dobovou změnou hudebního vkusu, který hleděl na varhany jako na nástroj blížící se svými zvukově barevnými možnostmi symfonickému

orchestru.⁴⁴ Varhanní skříň je původní po renovaci v roce 2012 a v současnosti je kostel včetně varhan kulturní památkou.

2.3. Ředitelé kůru, varhaníci, zpěváci a instrumentalisté

Již od konce 17. století pronikala na kostelní kůry v českých zemích figurální hudba, tedy zpěv s doprovodem nástrojů. Nejprve se dostala do chrámů velkých měst, později na venkov, kde měla těžší podmínky rozvoje. V některých místech se objevila poměrně později, o to radostněji byla však přivítána.

Figurální hudba na kostelním kůru byla záležitostí skupiny zpěváků a hudebníků, zejména učitelů a školáků. Několik hodin týdně se ve škole nacvičovaly nové skladby na neděli, ve vyučování i mimo vyučování. Tuto funkci vykonávali na Moravě a ve Slezsku od konce 17. století kantorů či učitelé a stejně tak tomu bylo i v Hustopečích nad Bečvou. Kromě hudební služby konal učitel i hudbu obřadní, kostelnickou a leckde i ministrantskou. Učitel byl připoután ke kostelu, s nímž sdílel liturgický rok. V roce 1806 se v zápisu v Hustopečích objevil termín *Chormusik*, tzn. hudba na kůru.

O účinkování kantorů na kostelním kůru se dovídáme nejčastěji v zápisech o odměnách za tuto službu nebo ve fasích, případně v učitelských smlouvách.⁴⁵ Svátky se nazývaly obecně *festivalia*. Znamená to také slavnostní bohoslužbu o těchto svátcích, za kterou kantor získal mimořádnou odměnu. Roku 1751 založil hrabě Jan Podstatský fundaci.⁴⁶ V roce 1802 se objevil v zápise v Hustopečích nad Bečvou termín *festivale*.⁴⁷

V letech 1734–1738 působil v Hustopečích jako kantor Jakub Maděra, 1745–1751 Jiří Ostravský, 1748–1752 Antonín František, roku 1762 Josef Volek (nar. 1740), 1763 Jan Donát Volek⁴⁸, 1772–1776 Antonín Opelík, roku 1802 Antonín Volek.⁴⁹

⁴⁴ SILNÁ, Ingrid. *Hudba ve farním kostele sv. Václava v Tovačově*. 1. vyd. Olomouc: Univerzita Palackého v Olomouci, 2009, 164 s.

⁴⁵ V roce 1673 pobírá *rector scholae* za školní službu ročně 8 moravských zl, jako účetní města 6 zl a má pole na dvě míry osiva. V roce 1690 má za službu ročně 9 zl a 20 kr, jako městský písař 4 zl a 40 kr z města Hustopeče, z Milotic, Vysoké a Poruby mu dává každý 2 snopy (ne z povinnosti, ale ze slitování nad špatným příjmem), tj. 2 kr. Pole má za učitelskou a písařskou službu jeden a půl míry.

⁴⁶ Z panství se učitelé poskytuje 8 mír žita, 8 pšenice a sud piva. TROJAN, Jan. *Kantorů na Moravě a ve Slezsku v 17. - 19. století: jejich sociální postavení, společenská funkce a význam ve vývoji národní hudební kultury*. Brno: Muzejní a vlastivědná společnost, 2000, 671 s.

⁴⁷ Školská fase, signatura B 12 V, 18, Hustopeče 1807.

⁴⁸ Bere 48 zl 58 kr ročně, od věřících 24 zl, štola 20 zl a naturálie.

⁴⁹ Za zpívání pašijí a festivale dostal od kostela 2 zl, štola 18 zl 12 kr.

V první polovině 19. století zastával místo učitele František Volek (zemřel 1855). Prvním učitelem na tamní dvojtřídní škole byl od roku 1858 Karel Hajniš. V roce 1860 si vyměnil místo s ostravickým učitelem Janem Filipcem. Ten zde vyučoval až do své smrti 26. října roku 1880.

Dne 20. prosince 1880 byl rozhodnutím c. k. zemské školní rady jmenován nadučitelem Josef Rýpar z Milotic. Do funkce nastoupil 30. ledna 1881. Na Nový rok 1907 se ze zdravotních důvodů dobrovolně vzdal varhanictví a 24. ledna téhož roku zemřel. Po jeho smrti se hry na varhany ujal učitel Augustin Jančík. Na začátku školního roku 1907/1908 ujal se vedení školy nově nastoupený nadučitel František Hlaváček, narozený 13. listopadu 1868 v Chotouni v Čechách.⁵⁰

Další poznatky o ředitelích hustopečského kůru můžeme čerpat až od počátku 20. století ze dvou farních kronik. Pojednání o konkrétní hudbě provozované ve zdejších kostele je v nich ovšem pouze útržkovité.

Od roku 1921 hrál na varhany řídící učitel Metoděj Gregorek (1885–1942).⁵¹ Během jeho působení na kůru kostela vedl i chrámový sbor. V té době v něm zpívaly⁵² Antonie Majkusová, Marie Hubová, Anna Martochová, Lucie Gregorková, Anna Davidová, Emilie Masaříková, Marie Pivodová, Ludmila Vaculová, Marie Vaculová a jiné. Z mužů to byl Josef Indruch, Konstantin Martoch, Bohumil Zahradník, Oldřich Štafa a další. Jednalo se o amatérské zpěváky z řad obyvatel Hustopečí.

Novou podobu získal chrámový sbor v době působení varhaníka Františka Šimíčka (1895–1982). Po jeho příchodu byl v kostele zaveden arcidiecézní kancionál *Boží cesta* a sbor začal s nácvikem nových písní.⁵³ Šimíček se věnoval i komponování duchovních skladeb a jeho tvorba se stala nedílnou součástí repertoáru hustopečského chrámového sboru. Dne 23. listopadu 1938 se přestěhoval ze Starého Jičina,⁵⁴ kde působil též jako varhaník, i se svou rodinou do Hustopečí nad Bečvou. Teprve však až 4. ledna 1939 byl přijat na schůzi konkurenčního kostelního výboru a 7. února 1939 nastoupil jako varhaník.⁵⁵ František Šimíček působil v Hustopečích nad Bečvou též jako

⁵⁰ Školní kronika obecné školy v Hustopečích 1883–1938, čísla stránek neuvedena.

⁵¹ Nejstarší syn Antonína Gregorka (1857–1931), který byl významný činitel v hustopečském obecním zastupitelstvu. Metoděj Gregorek studoval na arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži. Po studiu se stal učitelem v Hustopečích n. B. a současně důležitým členem pěvecko-čtenářského spolku Omladina, z něhož se po 1. světové válce stal Orel. Současně byl aktivním varhaníkem v hustopečském kostele.

⁵² Rodiče pamětníků narozených kolem roku 1930, se kterými jsem prováděl rozhovor.

⁵³ *Boží cesta*, kancionál olomoucké arcidiecéze římskokatolické církve s podtitulem *Písně a modlitby katolického křesťana* poprvé vyšel v roce 1938 a nahradil Holainův kancionál.

⁵⁴ Jako příslušník Protektorátu se musel František Šimíček i se svou rodinou vystěhovat ze sudetského území.

⁵⁵ Začátkem roku 1939 vzdal se Metoděj Gregorek pro churavost postu varhaníka.

pedagog.⁵⁶ Tehdy se jeho zásluhou začal vytvářet kvalitní kostelní sbor a současně též orchestr, který jej doprovázel. Po skončení války roku 1945 František Šimíček odešel i s rodinou do Nového Jičína, kde nastoupil místo ředitele kůru v kostele Nanebevzetí Panny Marie.⁵⁷

Hustopečští farníci získali v roce 1945 opět profesionálního varhaníka a skladatele Jaroslava Michlíka (1902–1982). Dobová fotografie s ním a tehdejší kaplanem P. Stanislavem Voglem svědčí o tom, že sbor čítal více než třicet zpěváků.⁵⁸ V roce 1948 odešel Michlík z Hustopečí nad Bečvou na místo varhaníka do Bzence.⁵⁹

Příležitostně, jako samouk, hrál na varhany Jiří Gregorek (1929)⁶⁰ a později, na základě svých zkušeností nabytých v olomouckém sboru Žerotín, ujal se i dirigování kostelního sboru. Během jeho vedení sboru hrál na varhany učitel Valentin Gregorek (1916–1979).⁶¹ Společně nacvičili mši Jana Jakuba Ryby *Hej, mistře* se sborem s doprovodem orchestru složeného z místních muzikantů. Většina z nich byli členové hustopečské dechové hudby. Za jejich vedení byla poprvé provedena s velkým úspěchem na hustopečském kůru. V roce 1957 zkomponoval Jiří Gregorek *Vánoční mši koledovou* na témata známých hudebních motivů z lidových koled. Poprvé byla provedena na půlnoční mši 24. prosince 1957. Na Nový rok byla reprízována a při té příležitosti byla pořízena i zvuková nahrávka.⁶²

⁵⁶ Vyučoval hru na smyčcové a dechové nástroje, čímž vytvořil základ chrámového orchestru.

⁵⁷ Farní kronika Hustopeče nad Bečvou, 2. díl, čísla stránek neuvedena.

⁵⁸ Členy byly např.: Ludmila Vinklárková, Karla Vinklárková, Ludmila Vaculová, Marie Vránová, Anna Davidová, Květoslava Zubková, Marie Kočtářová, Ludmila Indráková, Ludmila Hajdová a další. V mužské části sboru byli František Kopecký, Ladislav Horák, Bohuslav Vrána, Jaroslav Žezula, Antonín Hub, Karel Jambor, Robert Jambor a jiní.

⁵⁹ Více poznatků o jeho působení v Hustopečích nad Bečvou se nedochovalo.

⁶⁰ Na housle se učil hrát u Františka Šimíčka (1895–1982) v Hustopečích nad Bečvou. Vystudoval Lékařskou fakultu UJEP v Brně, poté pracoval ve farmaceutické firmě v Olomouci. Byl členem olomouckého sboru Žerotín a věnoval se studiu základů hudebních nauk, harmonie a skladby u Gustava Pivoňky, ředitele kůru na arcibiskupské katedrále v Olomouci. V roce 1967 se i s rodinou přestěhoval do Brna, kde několik let působil v pěveckém spolku Beseda brněnská. Je autorem publikace *Osudy-Rod von Baillou a Hustopeče*, kterou vydalo nakladatelství M. Švarce – Šulc a spol. v Praze roku 2005. Spolupracoval na publikaci *Náš kostel Povýšení sv. Kříže 1611–2011*, kterou vydal Farní úřad římskokatolický Hustopeče nad Bečvou v roce 2011 a na několika propagačních brožurách (Hustopečský zámek, Hustopečské barokní sochy, Sv. Jan Nepomucký, Sv. Konstantin, Sv. Florian a Sv. Karel Boromejský).

⁶¹ Studoval na Státním koedukačním ústavu učitelském ve Valašském Meziříčí, po ukončení studia působil jako výpomocný učitel v Bohuslávkách a Zámrsku. V roce 1946 byl zvolen starostou obce Hustopeče nad Bečvou. V březnu 1948 z politických důvodů zbaven této funkce. Kromě Hustopečí nad Bečvou hrál na varhany i ve Všechnovicích.

⁶² Zvuková nahrávka je v současné době u Františka Kopeckého, který ji má k dispozici pro nově vznikající muzeum hudby. Z rozhovoru s Jiřím Gregorkem, 23. března 2015.

Od podzimu roku 1952 do léta 1953, tedy necelý rok, působil v Hustopečích varhaník Jaroslav Hotař, rodák z Bílovic u Uherského Hradiště.⁶³ Po krátké době odešel na místo varhaníka do Štramberku.

Dne 1. prosince 1953 zahájil svou činnost varhaníka Bohumil Vančík (1932–1973), rodem z Lukova u Zlína. Bez jakékoliv praxe nastoupil zde své první varhanické místo. Administrátor Josef Kropáč (1915–1986) ho zaučil do liturgie a všeho potřebného pro kostelní zpěv a obřady. V Hustopečích provozoval i pedagogickou činnost. Soukromě vyučoval hru na housle a klavír. Mimo jiné opsal dvakrát kompletní partituru ke mši Jana Jakuba Ryby *Hej, mistře*.⁶⁴ Pro nedostatek žáků musel 11. června 1959 nastoupit jako pracovník do závodu Elektro Praga v Miloticích nad Bečvou. Hru na varhany vykonával jako vedlejší zaměstnání. V Hustopečích se oženil a se svou manželkou bydleli na faře. Po více než jedenácti letech odešel 1. května 1965 z Hustopečí nad Bečvou zpět do svého rodiště.

V době, kdy profesionální varhaník nebyl k dispozici, zastal tuto činnost tehdy ještě nezkušený varhaník Jaroslav Kopecký (1958).⁶⁵ Pochvalný zápis ve farní kronice faráře Josefa Kropáče svědčí o tom, že se jako student amatér vypracoval v kvalitního varhaníka. Píše: „*Na varhany doprovázel Jaroslav Kopecký, student Vysoké školy báňské v Ostravě, zdejší rodák, bytem v Hustopečích. Též se svou pílí propracoval na solidního hráče na varhany.*“⁶⁶

Na místo varhaníka přišel 1. července 1965 z Nového Jičína zpět do Hustopečí nad Bečvou už jako důchodce František Šimíček (1895–1982), který zde při kostele hrál na varhany již v době okupace. V neděli 14. listopadu 1965 u příležitosti sedmdesátých narozenin bylo v kostele odevzdáno Františku Šimíčkovvi čestné uznání konsistoře v Olomouci za padesátileté působení jako varhaník v kostelích novojičínské diecéze. V neděli 19. října 1969 odešel Šimíček na důchod ke své dceři Ludmile do Hradce Králové. Na kůru hustopečského kostela působil více než čtyři roky.⁶⁷

⁶³ Jeho působení na kůru hustopečského kostela nebylo nijak významné pro činnost sboru a orchestru.

⁶⁴ Tento opis je používán v Hustopečích nad Bečvou dodnes.

⁶⁵ Při studiu Vysoké školy báňské v Ostravě navštěvoval Lidovou konzervatoř v Ostravě, kde studoval hru na varhany.

⁶⁶ Farní kronika Hustopeče nad Bečvou, 2. díl, čísla stránek neuvedena.

⁶⁷ ŠIMÍČEK, Jan. *František Šimíček – varhaník, dirigent a hudební skladatel*. Poodří, časopis obyvatel horní Odry 14, 2011, s. 32–37.

Po Šimíčkově odchodu zastávali funkci varhaníka zdejší rodáci Valentin Gregorek (1916–1979) a Alfréd Zemánek (1936)⁶⁸, kteří se ve hře na varhany střídali. Zemánek doprovází zpěváky při slavnostních mši a na zkouškách, které probíhají na zámku, dodnes.

V další etapě kostelního sboru se ujal vedení Ladislav Horák (1930–2014).⁶⁹ Ten vedl sbor téměř čtyřicet let. Pravidelné zkoušky sboru (někdy i dvakrát až třikrát do týdne) bývaly v prostorách hustopečského zámku.

Největší podpory a uznání se dostalo kostelnímu sboru za vedení Ladislava Horáka od duchovního správce farnosti P. Josefa Kropáče. Svědčí o tom i následující zápisy ve farní kronice. Velikonoce 1976: *„Kostelní sbor za doprovodu hudebního orchestru zazpíval při ranní mši svaté figurální mši za vedení Ladislava Horáka, vedoucího zpěvu. U varhan byl Valentin Gregorek. Zpěvní a hudební tradice je zde stále živá a za vedení těchto dvou obětavých mužů se stále udržuje. Ladislav Horák vede a řídí zpěv sborový při pohřbech a svatbách. Sborový zpěv na zdejším kůru má vysokou úroveň, což obzvláště oceňují lidé, kteří při pohřbech a svatbách sem přicházejí z cizích farností.“*⁷⁰ Vánoce 1978: *„Při půlnoční mši svaté zpívali zpěváci a hudebníci mši vánoční Noc tajemná od Františka Kolaříka. Je to velmi hodnotné dílo, které jsme v našem kostele opět slyšeli po dlouhé době. Při ranní mši svaté byla zpívána a hrána velmi zdařile známá a oblíbená mše od Jakuba Jana Ryby Hej, mistře. Při vánočních zpěvech spoluúčinkovaly i naše školní děti. Zpívaly ve sboru a zpívaly též responsoriální žalmy. Zpěvy zde nacvičil a řídil pan Ladislav Horák ze závodu Elektro Praga Milotice, bytem v Hustopečích nad Bečvou č. 14. Je výborný zpěvák a sólista. Svou houževnatostí a láskou ke zpěvu se propracoval natolik, že diriguje a řídí zde na kůru 60-ti členný sbor. Na varhany doprovázel Jaroslav Kopecký, student Vysoké školy báňské v Ostravě, zdejší rodák, bytem v Hustopečích. Též se svou pilí propracoval na solidního hráče na varhany. Ladislav Horák také po mnoho let po odchodu Františka Šimíčka, který odešel do důchodu, řídí zpěvy na pohřbech. Kostelnímu zpěvu se věnuje obětavě a s láskou, za což mu patří dík a vděčnost nejen duchovního správce, ale též farníků.“*⁷¹

⁶⁸ Hře na varhany se učil u hustopečských varhaníků Jaroslava Michlíka a Jaroslava Hotaře. Hudební výchovu vystudoval na Pedagogické škole v Ostravě a tamtéž absolvoval tříleté postgraduální studium v oboru Řízení dětského pěveckého sboru u Dr. Božetěcha Bílka, Jaroslava Richtera a Antonína Tučapského.

⁶⁹ Amatérský zpěvák

⁷⁰ Farní kronika Hustopeče nad Bečvou, 2. díl, čísla stránek neuvedena.

⁷¹ Tamtéž.

Pro zhoršující zdravotní stav Ladislava Horáka se roku 2009 ujal vedení sboru Petr Blažek (1957), který zastává tuto funkci jako amatér dodnes.

Tradice provozování figurální hudby v Hustopečích nad Bečvou byla dodržována po několik staletí až do současnosti. Hlavní svátky církevního roku, ať to jsou Vánoce či Velikonoce, se neobejdou bez slavnostní mše za účasti chrámového sboru s doprovodem orchestru. Nutno podotknouti, že orchestr sestává, a v minulosti tomu nebylo jinak, z místních hudebníků. Kromě těchto dvou hlavních církevních svátků provádí se figurální hudba v kostele i na hody 14. září, tj. v den posvěcení kostela Povýšení svatého Kříže, a slavnostní mši s doprovodem sboru a orchestru bývá oslavována patronka hudby sv. Cecílie 22. listopadu. V neposlední řadě je přítomnost chrámového sboru vyžadována i u některých svateb a pohřbů. Zpěv žalmů a písní během celého církevního roku zajišťuje schola, v jejímž repertoáru jsou i písně folkové s duchovní tematikou, instrumentované pro moderní nástroje jakými jsou kytara, baskytara, klávesy, bicí aj.

2.4. Prováděný repertoár

Konkrétní údaje o tom, kdy a které skladby se v kostele Povýšení svatého Kříže v Hustopečích nad Bečvou hrály, se až do osmdesátých let 20. století nedochovaly. Od roku 1984 až do současnosti existuje soupis, který uvádí díla prováděná v jednotlivých letech na Vánoce, na Velikonoce a na hody.⁷²

Seznam hudebnin, vedený přibližně od roku 1958, farního kostela v Hustopečích ukazuje repertoár prováděný místním chrámovým sborem a orchestrem od konce 19. století dodnes. Obsahuje přibližně sto padesát skladeb čtyřiceti autorů. Po bližším prozkoumání notového archivu, umístěného ve skříni na chodbě kůru kostela Povýšení sv. Kříže v Hustopečích, jsou však počty vyšší. Tomu napomáhá i fakt, že poslední datový údaj v seznamu hudebnin je rok 1973.

Repertoár kostela se za působení každého varhaníka, či dirigenta chrámového souboru měnil. Někteří varhaníci si tak mohli realizovat i svá vlastní díla. Například ředitel hustopečského kůru Jaroslav Michlík během svého období v letech 1945–1948 zde nacvičil své *Zpěvy k průvodu o Božím Těle*, které napsal na český text. Vydány byly v roce 1932 pro církevní provincii moravskou.⁷³ Jelikož existuje též opis těchto zpěvů

⁷² Sepsala Zdeňka Vaculová podle zápisů v kostelním archivu, které prováděl Alfréd Zemánek.

⁷³ Z poznámek uvedených v notách.

s datem 23. července 1957 a s razítkem ředitele kůru Bohumila Vančíka, který zde hrál na varhany v letech 1953–1965, byly pravděpodobně provedeny i za jeho působení. V notovém archivu je od Jaroslava Michlíka dále uložena píseň *Raduj se, nebes Královno* a *Česká vánoční mše* opatřená jeho podpisem s datem 9. března 1951.⁷⁴

K největšímu rozšíření notového materiálu hustopečské fary došlo během několika období, kdy zde zastával místo varhaníka František Šimíček. Počet jeho děl, obsažených přímo ve skříni ukrývající archiv, přesahuje číslo sto. Drobné skladby jako písně *Ave Maria*, *Zdráv buď, chleba* či *Vysvobod' mne, Hospodine*, samotný Šimíček rozmnožoval opisováním a skládal je do cyklů s názvem *Chrámové zpěvy*. Tyto cykly jsou očíslovány⁷⁵ a obsahují jeden až tři kusy. Nejvyšší číslo je zde uvedeno šedesát sedm. Některé jeho mše byly vydány buď samostatně, nebo jsou též zahrnuty do některého z cyklů.

Šimíček zasílal svou duchovní hudbu do Hustopečí nad Bečvou i po roce 1969, kdy se odstěhoval ke své dceři do Hradce Králové. Kromě pozdějších dat a místa Hradce Králové, uvedeného v notách, svědčí o tom i dopis pro hustopečského radu ze dne 18. července 1970: „(...) *Poslední dobou jsem hodně pracoval a výsledek své práce Vám posílám do Vašeho archivu. Ukažte noty p. uč. Valentinovi a kdyby chtěl něco z toho nacvičit, pošlu Vám více zpěv. hlasů. Nechci se Vám, pane rado, vnucovat svými výplody, ale myslím si, že v místech mého působení by mohly moje skladby aspoň ležet v kostelních archivech pro budoucnost – ne?(...)*“

Dne 5. srpna 1979, kdy Šimíček pobýval již jako důchodce v Hustopečích nad Bečvou, zkomponoval a věnoval hustopečské faře *Zpěv Alleluja* s podtitulem *K slavnosti Povýšení sv. Kříže* pro smíšený sbor, varhany a orchestr.⁷⁶

Za zmínku stojí též *Muklovské Ave Maria*, které poslal 26. července 1953 z Krajské věznice v Ostravě Šimíčkův nejstarší syn František (1923–2013) a kterou věnoval amatérskému zpěvákovi Ladislavovi Horákovi z Hustopečí.⁷⁷

Kromě období, kdy Šimíček působil jako ředitel kůru a varhaník v hustopečském kostele, docházelo k provádění jeho skladeb minimálně. Vedle něj jsou zde zastoupena jména známějších a populárnějších skladatelů, jejichž figurální hudba

⁷⁴ Jelikož v roce 1951 se střídali ve hře na varhany Jiří a Valentin Gregorek, pravděpodobně Michlík mši hustopečské farnosti osobně věnoval.

⁷⁵ Číslování není však chronologické a někdy dochází i k tomu, že pod jedním číslem jsou dva *Chrámové zpěvy* s rozdílným obsahem.

⁷⁶ Dle seznamu prováděných skladeb od roku 1984 a z rozhovoru s paní Marií Kopeckou dne 30. července 2015, nebyla skladba pravděpodobně nikdy provedena.

⁷⁷ O něm více v kapitole Ředitelé kůru, varhaníci, zpěváci a instrumentalisté. Z věnování v notách.

byla (a dosud je) často uváděná. K těmto autorům patří: Bohumil Dovrtěl (1910–1966)⁷⁸, Karel Hradil (1910–1979)⁷⁹, Vincenc Šťastný (1885–1971)⁸⁰, Eduard Marhula (1877–1925)⁸¹, Štěpán Hlína (1880–1955)⁸², František Kolařík (1867–1927)⁸³, Jaroslav Očenášek (1901–1968), Jaroslav Kříčka (1882–1969), J. J. Ryba (1765–1815), Stanislav Mach (1906–1975)⁸⁴, František Laštůvka (1906–1971)⁸⁵, Vojtěch Říhovský (1871–1950), Josef Valenta (1888–1961)⁸⁶, Ferdinand Vach (1860–1939)⁸⁷, J. B. Foerster (1859–1951), Josef Gruber (1855–1933)⁸⁸, Eduard Tregler (1868–1932).⁸⁹ a další.

Přehled figurální hudby provedené od roku 1984 doposud:

1984

- Hody⁹⁰ Jaroslav Očenášek: *Česká mše*, op. 12
 24. 12. Karel Hradil: *Česká vánoční mše koledová* (Valašské chaloupky)
 25. 12. Eduard Marhula: *Kyrie z České mše vánoční*

⁷⁸ Hudební pedagog, skladatel a sbormistr. Absolvent brněnské konzervatoře. Roku 1948 založil Městskou hudební školu v Holešově, sbormistr holešovského Podhoranu, autor sborů, drobných orchestrálních a houslových skladeb.

⁷⁹ Významný český sbormistr, varhaník, pedagog a skladatel, rodák z Ludslavic. Profesor teoretických předmětů na brněnské konzervatoři, v letech 1948–1951 ředitel Tříletého varhanního kurzu v Brně.

⁸⁰ Hudební skladatel, klavírní virtuóz a pedagog. Absolvent varhanické školy Leoše Janáčka v Brně. Ředitel na škole v Tuřanech.

⁸¹ Hudební pedagog, skladatel a publicista. Absolvent varhanické školy Leoše Janáčka. Zakladatel a ředitel Hudební a varhanické školy Matice školské v Mariánských horách.

⁸² Vlastním jménem Rudolf Dalibor Wunsch. Profesor na učitelském ústavu v Ostravě, zakladatel pěveckého sdružení Zábaj a dirigent Pěveckého sdružení slezských učitelů.

⁸³ Varhaník, skladatel, dirigent a hudební pedagog. Žák Leoše Janáčka, ředitel kůru v Místku, vedl zde vlastní hudební školu, zakladatel Hudebně-pěveckého spolku Smetana.

⁸⁴ Hudební skladatel a pedagog, vyučoval na Janáčkově akademii múzických umění v Brně, zakladatel hudební školy v Jilemnici a sbormistr Hlaholu.

⁸⁵ Varhaník, skladatel a pedagog. Autor skladeb pro dechové a smyčcové orchestry, pro mládež, chrámové hudby a tří operet.

⁸⁶ Skladatel, pedagog a organizátor. Zakladatel hudební školy v Bělotině.

⁸⁷ Hudební skladatel, dirigent, zakladatel a dlouholetý sbormistr Pěveckého sdružení moravských učitelů a Vachova sboru moravských učitelů.

⁸⁸ Významný autor církevní hudby, varhaník a pedagog. Žák Antona Brucknera, učitel hudby na Ceciliánelu v Linci.

⁸⁹ Varhaník, skladatel a pedagog. Od roku 1889 ředitelem kůru dominikánského kostela sv. Jiljí v Praze. V roce 1897 se stal prvním a jediným českým dvorním varhaníkem královského domu v Dráždanech. Po třech letech se vrátil zpět do Prahy a stal se ředitelem kůru v kostele sv. Václava v Praze na Smíchově. Současně vyučoval na hudebním ústavu Dvořákeum, který společně s Antonínem Heřmanem v roce 1904 založili. V roce 1906 založil hudební spolek nazvaný Lounská filharmonie. V roce 1913 zvítězil v soutěži o místo profesora na varhanické škole v Brně před porotou, které předsedal Leoš Janáček. Koncem roku 1914 se vrací zpět do Loun, kde působí jako ředitel kůru u sv. Mikuláše. V roce 1916 se Tregler vrací zpět na varhanickou školu do Brna. Vyučoval hru na varhany, obligátní klavír a harmonii. Působil jako dirigent v brněnském Orchestrálním sdružení a jako předseda Státní zkušební komise.

⁹⁰ Hody v Hustopečích nad Bečvou jsou 14. září (Povýšení sv. Kříže). Přesné datum provedení není uvedeno.

1985

1. 1. Eduard Marhula: *Kyrie z České mše vánoční*
Velikonoce Josef Valenta: *Slavnostní mše in D*
Hody Josef Gruber: *Missa in honorem st. Caecilie*
24. 12. Jakub Jan Ryba: *Hej, Mistře. Česká mše vánoční*
25. 12. Jakub Jan Ryba: *Hej, Mistře. Česká mše vánoční*

1986

1. 1. Karel Hradil: *Česká vánoční mše koledová (Valašské chaloupky)*
Velikonoce Jaroslav Očenášek: *Česká mše, op. 12*
Hody Josef Valenta: *Slavnostní mše in D*
24. 12. Jakub Jan Ryba: *Hej, Mistře. Česká mše vánoční*
25. 12. Eduard Marhula: *Kyrie z České mše vánoční*

1987

1. 1. Eduard Marhula: *Kyrie z České mše vánoční*
24. 12. František Kolařík: *Druhá pastýřská mše*
25. 12. Jakub Jan Ryba: *Hej, Mistře. Česká mše vánoční*

1988

1. 1. Jakub Jan Ryba: *Hej, Mistře. Česká mše vánoční*
Velikonoce Josef Valenta: *Slavnostní mše in D*
Hody Jaroslav Očenášek: *Česká mše, op. 12*
24. 12. Karel Hradil: *Česká vánoční mše koledová (Valašské chaloupky)*
25. 12. Eduard Marhula: *Kyrie z České mše vánoční*

1989

1. 1. Jakub Jan Ryba: *Hej, Mistře. Česká mše vánoční*
Velikonoce Jaroslav Očenášek: *Česká mše, op. 12*
24. 12. Jakub Jan Ryba: *Rozmilý slavičku*

1991

24. 12. Karel Hradil: *Česká vánoční mše koledová (Valašské chaloupky)*

1992

- Velikonoce Jaroslav Očenášek: *Česká mše, op. 12*
Hody Josef Gruber: *Missa in honorem st. Caecilie*
24. 12. Eduard Marhula: *Kyrie z České mše vánoční*
25. 12. Eduard Marhula: *Kyrie z České mše vánoční*

1993

- Velikonoce Josef Valenta: *Slavnostní mše in D*
Hody Josef Gruber: *Missa in honorem st. Caecilie*
24. 12. Jakub Jan Ryba: *Hej, Mistře. Česká mše vánoční*

1994

- Velikonoce Jaroslav Očenášek: *Česká mše, op. 12*
Hody Josef Gruber: *Missa in honorem st. Caecilie*
24. 12. Karel Hradil: *Česká vánoční mše koledová (Valašské chaloupky)*

1995

- Hody Jaroslav Očenášek: *Česká mše, op. 12*
24. 12. Jakub Jan Ryba: *Hej, Mistře. Česká mše vánoční*

1996

- Velikonoce Jaroslav Očenášek: *Česká mše, op. 12*
Hody Josef Gruber: *Missa in honorem st. Caecilie*
24. 12. Jakub Jan Ryba: *Hej, Mistře. Česká mše vánoční*

1997

- Velikonoce Josef Valenta: *Slavnostní mše in D*
Hody Josef Gruber: *Missa in honorem st. Caecilie*
24. 12. Karel Hradil: *Česká vánoční mše koledová (Valašské chaloupky)*

1998

- Velikonoce Jaroslav Očenášek: *Česká mše, op. 12*
Hody Josef Valenta: *Slavnostní mše in D*
24. 12. Jakub Jan Ryba: *Hej, Mistře. Česká mše vánoční*

1999

- Velikonoce Jaroslav Očenášek: *Česká mše, op. 12*
Hody Josef Gruber: *Missa in honorem st. Caecilie*
24. 12. Karel Hradil: *Česká vánoční mše koledová (Valašské chaloupky)*

2000

- Velikonoce František Šimíček: *Regina, Když pominula sobota, Tebe Boha chválíme*
Hody Josef Valenta: *Slavnostní mše in D*
24. 12. Jakub Jan Ryba: *Hej, Mistře. Česká mše vánoční*

2001

- Velikonoce Josef Valenta: *Sekvence ze Slavnostní mše*
Hody Josef Gruber: *Missa in honorem st. Caecilie*

24. 12. Karel Hradil: *Česká vánoční mše koledová* (Valašské chaloupky)
2002
Hody Josef Gruber: *Missa in honorem st. Caecilie*
24. 12. Jakub Jan Ryba: *Hej, Mistře. Česká mše vánoční*
2003
Hody Josef Gruber: *Missa in honorem st. Caecilie*
24. 12. Eduard Marhula: *Druhá česká mše vánoční koledová*
2004
Velikonoce Josef Valenta: *Slavnostní mše in D*
Hody Josef Gruber: *Missa in honorem st. Caecilie*
24. 12. Jakub Jan Ryba: *Hej, Mistře. Česká mše vánoční*
2005
Velikonoce Josef Gruber: *Missa in honorem st. Caecilie*
Hody Jaroslav Očenášek: *Česká mše, op. 12*
24. 12. Eduard Marhula: *Druhá česká mše vánoční koledová*
2006
Velikonoce Josef Valenta: *Slavnostní mše in D*
Hody Josef Gruber: *Missa in honorem st. Caecilie*
24. 12. Karel Hradil: *Česká vánoční mše koledová* (Valašské chaloupky)
2007
Velikonoce Jaroslav Očenášek: *Česká mše, op. 12*
24. 12. Eduard Marhula: *Druhá česká mše vánoční koledová*
2008
Hody Jaroslav Očenášek: *Česká mše, op. 12*
24. 12. Jakub Jan Ryba: *Hej, Mistře. Česká mše vánoční*
28. 12. Jakub Jan Ryba: *Hej, Mistře. Česká mše vánoční*
2010
Velikonoce Jaroslav Očenášek: *Česká mše, op. 12*
Hody Josef Gruber: *Missa in honorem st. Caecilie*
24. 12. Eduard Marhula: *Druhá česká mše vánoční koledová*
2011
Velikonoce Vojtěch Říhovský: *Česká mše – Pane, smiluj se (Kyrie, Gloria)*
Hody Vojtěch Říhovský: *Česká mše – Pane, smiluj se (Kyrie, Gloria, Sanctus, Agnus Dei)*

24. 12. Jaroslav Mácha: *Druhá vánoční mše na motivy národní a lidové*
2012
- Velikonoce Vojtěch Říhovský: *Česká mše – Pane, smiluj se (Kyrie, Gloria, Sanctus, Agnus Dei)*
- Hody Josef Gruber: *Missa in honorem st. Caecilie*
24. 12. Jakub Jan Ryba: *Hej, Mistře. Česká mše vánoční*
2013
- Velikonoce Vojtěch Říhovský: *Česká mše – Pane, smiluj se (Kyrie, Gloria, Sanctus, Agnus Dei, Benedictus)*
- Hody Josef Valenta: *Slavnostní mše in D*
24. 12. Karel Hradil: *Česká vánoční mše koledová (Valašské chaloupky)*
2014
24. 12. Eduard Marhula: *Kyrie z Druhé české mše vánoční koledové*

Z přehledu vyplývá, že repertoár hustopečského kůru, prováděný od roku 1984, není nijak odlišný od jiných kostelních sborů a orchestrů podobného typu. Výběr skladeb je svou náročností přizpůsoben tomu, že zde účinkují převážně hudebníci a zpěváci na amatérské úrovni.

3. DECHOVÁ HUDBA V HUSTOPEČÍCH NAD BEČVOU

Dechová hudba, výraz označující jak instrumentální soubory používající dechové nástroje, tak příslušný repertoár. V češtině dnes převládá tendence chápat význam slova *dechová hudba* (resp. *dechovka*) tak, že se tímto výrazem označují jednak soubory využívající nejrůznějších dechových nástrojů, jednak příslušný repertoár, který se vyvinul do podoby specifické sféry užitě, resp. populární hudby. Dechové hudby plní četné úkoly reprezentační a zábavné.

Na venkově přispěla dechová hudba k oslabení či zániku původních folklórních aktivit. Dechové soubory se ustavovaly kolem kapelníků-živnostníků, hlavně však na bázi spolků a korporací (kapely hornické, městské, sokolské aj.). Uvádějí repertoár pochodů a tanců (v českém prostředí hlavně polky, valčíky, kvapíky, mazurky a čtverylky). Často se hraje aranžovaný symfonický, operní a operetní repertoár. Oblíbené jsou i úpravy či směsi lidových a zlidovělých písní.⁹¹

3.1. Tradice dechové hudby v okolí Hustopečí nad Bečvou

Vydání Říjnového diplomu v roce 1860 umožnilo zakládat spolky. Začaly tak vznikat spolky tělocvičné, zpěvácké, hasičské, baráčnické, podpůrné, soubory divadelních spolků a další.⁹² Na přelomu 19. a 20. století existovalo v okolí Hustopečí nad Bečvou již několik dechových hudeb. Dá se předpokládat, že hudebníci se znali a vzájemně si i vypomáhali. Dechové orchestry podobného typu působily v Novém Jičíně, Zubří, Veřovicích, Valašském Meziříčí a Hranicích na Moravě.

V Novém Jičíně se prvopočátky dechové hudby datují do roku 1872. V roce 1945 oficiálně zahájil svou činnost, díky aktivitě Františka Starústky, zdejší dechový orchestr. V letech 1947–1949 jej vedl též varhaník a skladatel František Šimíček.⁹³ V roce 1955 se stal zřizovatelem kapely podnik Spoje v Novém Jičíně. Ten jím byl až do roku 1990. Oficiální ustanovení Městského dechového orchestru proběhlo v roce

⁹¹ KOTEK, Josef – FUKAČ, Jiří. *Dechová hudba*. In FUKAČ, Jiří, VYSLOUŽIL, Jiří, MACEK, Petr (ed.) Slovník české hudební kultury. Praha: Editio Supraphon, 1997. s. 141.

⁹² KOUKAL, Milan. *Dechovka: historie a současnost naší dechové hudby*. Praha: Slovart, 2007, s. 25

⁹³ V letech 1938-1945 a 1965-1969 působil v Hustopečích nad Bečvou.

1995 za vedení Antonína Glogara. Po něm převzal funkci v roce 2000 Vlastimil Chlapík.⁹⁴

V roce 1908 vznikla v Zubří dechová kapela Zubřanka. Zpočátku v ní hráli místní muzikanti společně s hudebníky ze Zašové. Všichni to byli tehdy samouci a hudba hrávala na různých zábavách a výletech. Později se vytvořila kapela dvanácti hudebníků, kterou vedl kapelník Šimurda. Velkého ohlasu získala Zubřanka ve dvacátých až třicátých letech pod taktovkou Ludvíka Dořičáka. Postupně do roku 1961 se za dirigentským pultem vystřídali ještě Jaroslav a Jindřich Dořičákoví. V roce 1962 se stal kapelníkem Ladislav Slovák. Do souboru tehdy přišli noví muzikanti, kteří se vrátili se zkušenostmi z vojenských kapel. V té době se počet členů vyšplhal na dvaadvacet. Docházelo ke spolupráci s různými odborníky, jakými byli například dramaturg ostravského rozhlasu Tomáš Hančl, nebo zašovský rodák a hudební skladatel Ferdinand Škrobák. Kromě koncertování v České republice vystupovala hudba i v Rakousku, Polsku, Maďarsku a Slovensku. V současnosti, pod vedením kapelníka Jaroslava Mužíka, má muzika osmnáct členů a pro koncerty a vystoupení využívá spolupráce s muzikanty z okolních měst a obcí.⁹⁵

V roce 1885 byla ve Veřovicích založena dechová kapela nazvaná Kunštáblova. Jejího řízení se ujal tehdejší správce školy, zakladatel hasičského sboru ve Veřovicích a varhaník Josef Dušek. Ten dechovku začlenil ke sboru a byla vedena jako hasičská. Po vypuknutí 1. světové války narukovalo na vojnu přes tři sta mladých mužů z Veřovic. Mezi nimi byla skoro polovina hudebníků, a proto se hasičská kapela rozpadla. Dne 28. září 1919 byla založena ve Veřovicích jednota Orla československého a při ní také Orelská dechová hudba. V roce 1946 byla ustanovena nová dechová hudba. O její chod se zasloužili kapelníci Ladislav Bartoň, Jindřich Kocián a Jan Lošák. Začátkem roku 1973 založili Bedřich Gold a Zdeněk Halamík vlastní dechovou hudbu s názvem Lesanka. Ta v osmdesátých a devadesátých letech vystupovala až šedesátkrát za rok, podnikala zájezdy do zahraničí, pravidelně se zúčastňovala okresních kol o Zlatou křídlovku atd. V roce 1990 se stal Bedřich Gold veřovským starostou a v roce 1996 odstoupil pro pracovní zaneprázdnění z funkce kapelníka. Jelikož se nenašel

⁹⁴ OTTO, Karel. *Čtení o novém Jičíně: k výročí 650 let města*. Nový Jičín: Městský národní výbor, 1963. ŠTŮLA, Pavel. *Hudební život v Novém Jičíně po roce 1945*. Rukopis magisterské diplomové práce, Univerzita Palackého v Olomouci, Nový Jičín 2006.

Tamtéž. s. 90. Kromě dechové hudby Spojů byly v Novém Jičíně další dvě dechovky: ČSTP Nový Jičín (kapelník Josef Demel) a Autopal Nový Jičín (kapelník Miroslav Kramoliš).

⁹⁵http://valassky.denik.cz/kultura_region/zubranka-letos-oslavila-stodruhe-vyroci20101022.html (21. července 2015), http://www.spektrumroznovska.cz/archiv/2011/sr_20_11.pdf (21. července 2015)

žádný nástupce, který by dál kapelu vedl, dechovka se rozpadla. Po rozpadu Lesanky hrají dále veřovští muzikanti pod vedením Františka Černocho pod názvem Pohřebanka. Od roku 2010 působí dodnes mladá dechová hudba s názvem Galička.⁹⁶

Teslačka je název dechové hudby, která působí ve Valašském Meziříčí od roku 1957. Zakladatelem a jejím prvním kapelníkem byl Antonín Pernický. Po něm postupně převzali funkci Gabriel Závičák, Michal Chrupka, Ondřej Bartoněk, Jiří Batrla a v roce 2009 převzal taktovku David Vozák. Kapela vznikla a působila v podniku Tesla, která byla jejím zřizovatelem však jen krátce. Na počátku šedesátých let vznikl ve Valašském Meziříčí Sdružený klub pracujících, který se později přejmenoval na Kulturní zařízení. To se stalo novým zřizovatelem souboru. V roce 2003 došlo k oficiální změně názvu na Dechová hudba města Valašské Meziříčí.⁹⁷

Tradice dechové hudby v Hranicích sahá do konce 19. století díky Vojenské hudbě při hranické akademii. Po první světové válce stala se Vojenská hudba Dechovým orchestrem československé armády. Hrála při vojenských přehlídkách a koncertovala pro širokou veřejnost v Hranicích a okolí. Mezi válkami dirigoval orchestr hudební skladatel a aranžér Metoděj Příkryl. Po druhé světové válce vznikl v roce 1946, současně vedle Vojenského orchestru, Dechový orchestr pod vedením dirigenta Rudolfa Klivara, složený převážně z bývalých vojenských hudebníků a žáků hudební školy. Po roce 1948 začaly vznikat závodní kluby a kapela přešla roku 1952 pod Národní podnik Sigma Hranice. Po Rudolfo Klivarovi převzal dirigentskou taktovku v roce 1971 Josef Slimáček. Ten, po zrušení Závodního klubu Národního podniku Sigma Hranice, převzal soubor pod názvem Velký městský dechový orchestr v roce 1990 pod svou živnost. Od roku 1993 probíhají zkoušky v ZUŠ Hranice. V roce 1997 se stal dirigentem Miroslav Smrčka a roku 2000 přešel orchestr pod záštitu ZUŠ Hranice. Během své činnosti se orchestr zúčastnil mnoha významných soutěží, přehlídek, koncertů atd. Od roku 1946 do roku 2007 hrál orchestr pravidelně každou neděli od května do září promenádní koncert na terase lázeňského domu Bečva v Teplicích nad Bečvou. Největším úspěchem se stalo vítězství v roce 1973 v celostátní soutěži ve Štětí. Díky tomu mohl reprezentovat Československou republiku na celosvětové soutěži v anglickém Middlesbroughu, kde vyhrál jedno 1. místo a jedno 2. místo. V roce 2005 získala hudba zlaté pásmo ve střední třídě na Mezinárodní soutěži velkých dechových

⁹⁶ <http://www.galicka.cz/historie> (21. července 2015)

⁹⁷ <http://www.kzvalmez.cz/o-kulturnim-zarizeni/dechova-hudba-mesta-valasske-mezirici/> (21. července 2015)

orchestrů v Ostravě. V současnosti má Velký dechový orchestr ZUŠ Hranice přibližně třicet členů, převážně z řad žáků a učitelů hranické ZUŠ a koncertuje několikrát do roka.⁹⁸

3.2. Historie Dechové hudby Hustopeče nad Bečvou

Historie Dechové hudby Hustopeče nad Bečvou sahá do konce 19. století. První písemná zmínka se nachází v hustopečské farní kronice, kde je uvedeno, že: „12. srpna 1881 vyhořelo v Praze Národní divadlo a v Hustopečích bylo velké nadšení ke sbírkám, dva dny na to (tedy 14. srpna 1881) se v Hodslavicích konala velká národní slavnost, kde byl odevzdán rodný dům Františka Palackého národu. Této slavnosti se zúčastnili i hustopečští občané se svou dechovou hudbou.“⁹⁹

Od roku 1881 až do roku 1945 nejsou vedeny žádné písemné dokumenty o činnosti kapely. Teprve v roce 1945 byla zavedena jednatelská a pokladní kniha odbočky Hustopeče nad Bečvou. V úvodu jednatelské knihy je zápis provedený v lednu 1946 Vojmírem Vaculou, který v té době zastával funkci jednatele: „Po skončení hrozného druhé světové války, jsme se rozhodli, totiž členové zdejšího hudebního tělesa, vstoupiti do celostátního svazu lidových hudebníků. Tuto knihu zaslalo Ústředí svazu lidových hudebníků v Praze po ustanovení a povolení zřízení odbočky v Hustopečích n. Beč.“

Prvním známým kapelníkem hustopečské dechovky byl Karel David.¹⁰⁰ Ten tuto funkci zastával před a během 2. světové války, kdy pro ni bylo potřeba vlastnit tzv. kapelnickou živnost. Po ukončení války roku 1945 byl zvolen kapelníkem jeho syn Jaroslav David (1902–1986).¹⁰¹ Po celý život pracoval jako soukromý zemědělec. V roce 1946 ukončil vlivem politických změn svoji kapelnickou činnost, na kterou měl

⁹⁸ Kronika Velkého dechového orchestru Hranice, z rozhovoru s Miroslavem Smrčkem a pamětníkem orchestru Břetislavem Hynčicou, 10. srpna 2015.

⁹⁹ Farní kronika Hustopeče nad Bečvou, 1. díl, s. 53.

¹⁰⁰ Zemřel roku 1951. Z rozhovoru s Bedřichem Macháněm, Bonifácem Pavlíkem a Ladislavem Davidem, 2. března 2015.

¹⁰¹ Ze zápisu z výboru konaného dne 15. listopadu 1945: „(...) Br. kapelník uvítal přítomné a zvláště br. kolegu Stanislava Škodu, důvěrníka olomouckého kraje SLH. a předal slovu tomuto. Kolega Škoda vysvětlil přítomným význam a složení svazu a podal povšechné informace (...) Poněvadž se přihlásil dostatečný počet členů ke zřízení samostatné odbočky, bylo všemi přítomnými zřízení její navrženo. Oklamací byli jednohlasně zvoleni tito činovníci: předseda Jaroslav David, místopředseda František Trefil, jednatel Vojmír Vacula, pokladník Jan Machán, další členové výboru Alois Zahradník, František Pivoda a Karel Pivoda. (...)“

živnostenské oprávnění.¹⁰² Hrál na Es a B klarinet. Ze čtyř potomků vychoval tři muzikanty, kteří hráli na baryton, trubku a klarinet.

Dne 14. dubna 1946 se konala v místnosti restaurace pana Halašty v Hustopečích nad Bečvou členská výroční valná schůze, na níž byl zvolen kapelníkem dechovky Zdeněk Vacula (1912–1980). Hudební nadání zdědil po svém otci Ferdinandovi Vaculovi (1875–1946), vynikajícím hráči na tenor a baryton. Zdeněk Vacula svůj hudební talent pro hru na křídlovku uplatnil i ve vojenské službě, kdy v letech 1932–1934 a v roce 1939 hrál v plukovní dechové hudbě Vojenské akademie Hranice. V roce 1941 se oženil s Marií Sigmundovou. Společně vychovali pět dětí. Kromě dechovky vedl i taneční orchestr, se kterým jezdil po širokém okolí, kde hrávali na zábavách, plesech a rodinných oslavách. Kapelníkem dechovky byl až do roku 1979, kdy na vlastní žádost ukončil tuto činnost. Hrát však nepřestal. Až do své smrti v roce 1980 pracoval v podniku Energetické rozvodné závody v Hranicích na Moravě.

V roce 1946 měla hustopečská dechovka počet členů větší než třicet. Kapela (v té době odbočka) se v tomto roce sestávala ze tří samostatných hudebních těles, a to z Hustopečí nad Bečvou, Palačova-Petřkovic a ze Špiček.¹⁰³ Každé toto těleso si obstarávalo své záležitosti úplně samo. Při větších akcích hrávaly vždy tělesa Hustopečí a Palačova-Petřkovic společně. Zkoušky a schůze se konaly v hostinci *U Halašů* v Hustopečích. V témže roce se dechová hudba zúčastnila 1. května dopoledne průvodu KSČ v Hranicích a v 15 hod. oslav v Hustopečích nad Bečvou. Dne 5. května uspořádala kapela dechový koncert v sále Orlovny v Hustopečích, 9. května zahrála při slavnosti v hustopečském zámeckém parku, 27. května se představila na Velkém orchestrálním koncertu též v sále Orlovny v Hustopečích a dne 1. září byla součástí župního veřejného cvičení československého Orla v Novém Jičíně. Díky pravidelným zkouškám, které probíhaly vždy jednou týdně po celý rok¹⁰⁴, a poctivému přičinění všech členů, získala hustopečská dechovka za svou hru prvenství z mnoha zúčastněných hudeb. Veřejných cvičení a her při slavnostech a tanečních zábavách měla zdejší odbočka po celou dobu víc jak mnoho. Velmi často bylo tedy nutno hrát na dvě i více skupin.¹⁰⁵

¹⁰² Kapelnické živnosti se drobným podnikatelům rušily. Nadále byl však předsedou Dechové hudby Hustopeče nad Bečvou.

¹⁰³ V roce 1951 bylo působení hudebního tělesa ze Špiček ukončeno.

¹⁰⁴ Jelikož většina členů dechovky pracovala v zemědělství, došlo tak ke zrušení zkoušky pouze dvakrát do roka.

¹⁰⁵ *Jednatelská kniha S.L.H.* (Svaz lidových hudebníků) *odbočky Hustopeče nad Bečvou*. Čísla stránek neuvedena. Kniha v soukromém majetku členů dechové hudby.

Během roku 1946 byl zakoupen nový hudební nástroj bas F, který používal Antonín Škrhla¹⁰⁶, velký buben a poskytnuta též záloha Radomíru Pivodovi na koupi flauty (příčná flétna). Z toho je vidno, že i po finanční stránce se dělalo mnoho k úplné spokojenosti členů.¹⁰⁷ Mládeže, která by se opravdově zajímala o hudbu, bylo velmi málo, ač měla všechny možnosti k učení a případnému zdokonalování.¹⁰⁸

Po výroční valné schůzi odbočky S. L. H. (Svaz lidových hudebníků) v Hustopečích nad Bečvou konané dne 21. prosince 1947 v hostinci U Halaštů pokračoval dále ve funkci kapelníka Zdeněk Vacula a dirigentem se stal jeho bratr Vojmír Vacula (1909–1958). Vojmír Vacula studoval na gymnáziu v Hranicích na Moravě. Po vojenské službě, kde ve volném čase hrál na housle v kapele, nastoupil jako kancelářský pomocník u Zemského soudu v Hranicích. V letech 1930–1949 zde pracoval jako kancelářský revident. V roce 1940 se oženil s Julií Rušarovou, která pocházela ze zemědělské rodiny v Miloticích nad Bečvou. Společně vychovali tři děti. Z politických důvodů¹⁰⁹ byl od 26. října 1949 do 5. srpna 1950 vězněn. K odsouzení však nedošlo. K původnímu zaměstnání se vrátit nemohl. Pracoval tedy v dolech v Ostravě a poté jako stavební technik v OSP Hranice. Vojmír Vacula byl všestranný muzikant. Hrál na klarinet, housle, saxofon a dovedl rozepisovat partitury dle obsazení souboru.

Po únorových událostech v roce 1948 byla hudební činnost zpolitizována. Došlo ke zrušení *Svazu lidových hudebníků v Čechách a na Moravě* a hustopečská odbočka byla tak převedena do *21. Svazu zaměstnanců umělecké a kulturní služby při Revolučním odborovém hnutí (ROH)*. V té době čítala kapela třicet osm členů. Během roku 1948 se zúčastnila odbočka zdarma oslav 1. května, 28. října a narozenin prezidenta Klementa Gottwalda. Během měsíců června až září odehrála dechová hudba za pomoci kolegů z Palačova a Petřkovic několik sokolských veřejných cvičení *XI. Sletu* v Hustopečích nad Bečvou a okolí.¹¹⁰

V roce 1949 působil dále jako vedoucí souboru Zdeněk Vacula a jeho bratr Vojmír Vacula vykonával funkci zástupce vedoucího. Ze zápisu z členské schůze ze dne 14. listopadu téhož roku: „*Zástupce Voj. Vacula přijat osobně volbu nemohl, jelikož byl*

¹⁰⁶ Do doby, než jej úplně zaplatil, zůstal majetkem Dechové hudby Hustopeče nad Bečvou.

¹⁰⁷ Pokladní zpráva z výroční schůze ze dne 30. března 1947 uvádí, že příjem za rok 1946 činil 18 830, 90 Kč a vydání 17 157 Kč. Z výroční schůze ze dne 21. prosince 1947 je znám celkový příjem 22 196, 90 Kč, vydání 21 272, 50 Kčs a zůstatek 924, 50 Kč.

¹⁰⁸ Tamtéž.

¹⁰⁹ Nevstoupil do KSČ a pravděpodobně i na udání.

¹¹⁰ *Jednatelská kniha S.L.H. (Svaz lidových hudebníků) odbočky Hustopeče nad Bečvou*. Číslo stránek neuvedena.

*služebně odvolán. Jako osvědčený dirigent a dobrý pracovník ve všech věcech byla v něm kladena důvěra, že po návratu volbu přijme. Poznali jsme hned při první příležitosti, že nám velmi chybí a práce jeho byla vždy velká a důsledně provedená, někdy však málo oceněná.“*¹¹¹ Zdeněk Vacula a Jan Kopecký přečetli oběžník z celostátní konference Svazu lidových hudebníků v Praze. Hlavním bodem konference bylo zrušení kapelnických živností a výstavba nové souborové lidové hudby.

Dne 23. září 1949 doprovodila hustopečská dechovka na poslední cestě svého dlouholetého člena Ferdinanda Vaculu.¹¹² Jeho činnost u kapely trvala bezmála čtyřicet pět let.

Vedoucí souboru Zdeněk Vacula přečetl na členské schůzi konané 9. prosince 1950 oběžník č. 1, který pojednává toto: *Každý člen musí mít na hře legitimaci. Oprávnění je pro celý soubor, ne pouze pro vedoucího. Bez svolení ostatních hudebníků nesmí být brán hudebník na hru z cizího souboru. Bez svolení vedoucího, nesmí hrát hudebník v cizím souboru. Podporovány budou ty hudby a hudebníci, kteří se zúčastní kulturních podniků. Soutěž dechových hudeb v roce 1951 bude dobrovolná.*¹¹³

Na výroční valné schůzi odbočky konané dne 2. dubna 1950 oznámil vedoucí hudby, že se musí vyklidit místnost v zámku, kde kapela zkoušela, jelikož ji přebírá národní podnik Masna. Inventář, který si mohli odkoupit za 800 Kč, a noty uskladnily prozatím u Zdeňka Vaculy.

Členské schůze ze dne 3. prosince 1951 se zúčastnil též zástupce ROH z Hranic na Moravě, který ve svém referátu upozornil na nové přeskupení hudeb. Členství v 21. svazu ROH se stalo dobrovolné a každá hudba se musela zařadit buď k některému závodu, k JZD, nebo k místní osvětové komisi. Hustopečské dechové hudbě se doporučilo zařadit se právě k místní osvětové komisi.¹¹⁴ Spolkové nástroje přešly do vlastnictví nového pořizovatele. Finanční stránka zůstala nedotčena. K novému uspořádání došlo proto, aby úroveň lidových hudeb stále stoupala, za což měl zodpovědnost vedoucí souboru, který musel vést svůj soubor ke stále lepší úrovni.

¹¹¹ Tamtéž.

¹¹² Otec Vojmíra a Zdeňka Vaculových.

¹¹³ Tamtéž.

¹¹⁴ Po menší diskuzi bylo rozhodnuto 21. svaz opustit a vstoupit k osvětové komisi, jelikož členství v něm mělo cenu jen pro hudebníky z povolání.

V témže roce soubor zahrál v Hranicích na soutěži dechových hudeb, kde se umístil na druhém místě.¹¹⁵

V roce 1952 vystoupila odbočka z ROH a přestoupila do Osvětové besedy Místního národního výboru v Hustopečích nad Bečvou (MNV), kterému jakožto novému zřizovateli předala majetek.

V letech 1950–1952 dechová hudba z Hustopečí nad Bečvou kromě různých zábav a výletů uspořádala nebo spoluúčinkovala při oslavách svátku práce v Hranicích na Moravě, při zahájení filmového jara a filmového léta, či při slavnostním otevření mateřské školky. V roce 1950 se hudba umístila na 4. místě v okresní soutěži dechových hudeb za řízení Valentina Gregorka (1916–1979)¹¹⁶, v roce 1951 se pod vedením Vojmíra Vaculy umístila na 2. místě a v roce 1952 společně s Drahotušemi postoupili do dalšího kola. Toto kolo bylo sehráno v Hustopečích nad Bečvou v rámci otevření školy. Porota se však nedostavila.¹¹⁷

V roce 1957 se kapela oficiálně stala Dechovou hudbou závodního klubu Elektro Praga Milotice nad Bečvou. V letech 1976 a 1979 se zúčastnila zájezdu do německého Öderanu na pozvání družební firmy, kterou byla právě Elektro Praga.

Místo kapelníka po Zdeňku Vaculovi převzal v roce 1979 jeho syn Radek Vacula (1949). Vystudoval Střední průmyslovou školu stavební ve Valašském Meziříčí. Po vojenské službě nastoupil do zaměstnání ke Správě silnic v Novém Jičíně jako technik. Kapelu vedl do roku 1987, kdy odešel pracovně do zahraničí. Od roku 1995 je zástupcem kapelníka a dodnes hraje v orchestru na křídlovku.

Po odchodu Radka Vaculy se ujal muzikantů Bedřich Macháň (1933). Hudební nadání zdědil po otci Jindřichu Macháňovi, který hrál na křídlovku a hrát na ni učil i své tři syny. Bedřich Macháň pracoval celý život jako soustružník v závodě Elektro Praga v Miloticích nad Bečvou. Dechovou hudbu Hustopeče nad Bečvou vedl od roku 1987 a v roce 1996 předal vedení kapely současnému kapelníkovi Petru Kopeckému (1969).

Petr Kopecký se učil hrát na trubku v Lidové škole umění v Hranicích u Stanislava Borka a Josefa Slimáčka. Během povinné vojenské služby v letech 1988–1990 hrál jako člen Ústřední hudby v Praze. V současnosti pracuje jako obchodní zástupce a ve volném čase se jako amatér věnuje hudbě.

¹¹⁵ *Jednatelská kniha S.L.H. (Svaz lidových hudebníků) odbočky Hustopeče nad Bečvou.* Čísla stránek neuvedena.

¹¹⁶ O něm více v kapitole Ředitelé kůru, varhaníci, zpěváci a instrumentalisté.

¹¹⁷ Tamtéž.

Pod hlavičkou zřizovatele firmy Elektro Praga působila hustopečská dechovka až do roku 1991. Od té doby až dodnes funguje jako zájmové občanské sdružení s oficiálním názvem Dechová hudba Hustopeče nad Bečvou.¹¹⁸

Náplň činnosti dechovky se po dlouhá léta nezměnila. Doprovází zesnulé při jejich poslední cestě, hraje na poutích, církevních slavnostech, akcích v městysu Hustopeče nad Bečvou i v okolních obcích. Účastní se zájezdů na poutní místa i do partnerského města Hustopeče u Brna.

3.3. Obsazení dechové hudby a repertoár

Obsazení Dechové hudby Hustopeče nad Bečvou se nijak významně neliší od jiných dechových kapel. Základní sestava menšího obsazení hrajícího z velké části na pohřbech sestává ze dvou klarinetů, tří křídlovek, tenoru a barytonu, doprovodnou skupinu tvořil lesní roh, trumpet, trombón, bas a velký buben.

Větší obsazení potřebné pro slavnostní průvody, estrádní koncerty aj. bylo sestaveno ze dvou fléten, tří až pěti klarinetů, čtyř křídlovek, dvou tenorů a jednoho barytonu, dvou trumpet in B, dvou až tří lesních rohů in F, dvou trombonů, dvou basů a kompletní bicí sestavy, která obsahovala malý a velký buben a činely. Při koncertních příležitostech byla dechová hudba rozšířena o mužský a ženský hlas.¹¹⁹

V současnosti je počet členů Dechové hudby Hustopeče nad Bečvou třicet:

Hana Lebdušková	příčná flétna, pikola
Jiří Pivovarník	klarinet Es, 1B
Bonifác Pavlík	klarinet 1B, saxofon B a barytonový, housle
Antonín Mikšík	klarinet 2B
Kamil Kubečka	klarinet 2B, 3B
Vojtěška Gregorová	klarinet 2B, 3B
Anna Fajkusová	klarinet 2B, 3B
Karolína Fajkusová	klarinet 2B, 3B
Alois Ličman	lesní roh 1F
Ing. Jiří Kubica	lesní roh 1F
Jan Churý	lesní roh 1F
Pavla Krejčíříková	lesní roh 1F, 2F

¹¹⁸ Z rozhovoru s Radkem Vaculou, 10. dubna 2015.

¹¹⁹ Z rozhovoru s Radkem Vaculou, 10. dubna 2015.

Petr Kopecký	křídlovka 1B, trubka 1B, bicí souprava, velký a malý buben, dirigent
Radek Vacula	křídlovka 1B, trubka 1B, zpěv-baryton
David Škařupa	křídlovka 1B, trubka 1B, zpěv-tenor
Tomáš Majkus	křídlovka 1B, trubka 1B
Vojtěch Majkus	křídlovka 1B, trubka 1B, bicí souprava, velký a malý buben
Josef Kurovec st.	křídlovka 2B
Josef Kurovec ml.	trubka 1B, 2B
Ladislav David	tenor, baryton
Stanislav Mráček	baryton
Karel Horák	tenor
Ondřej David	tenor, baryton, trombon
Barbora Kubečková	trombon
Ludmila Zdráhalová	velký a malý buben, činely, kastaněty
Tomáš Zdráhala	velký a malý buben, činely, kastaněty
Petr Blažek	velký buben, bicí souprava, baskytara, kontrabas, dirigent
Jiří Vojáček	bas F
Alfréd Zemánek	bas F, housle, viola, harmonika, velký a malý buben, činely, kastaněty, baskytara, dirigent
Miluše Pavlíková	zpěv-alt

Repertoár Dechové hudby Hustopeče nad Bečvou byl přizpůsoben příslušné hudební příležitosti a vyjadřoval též hudební obraz určité doby a jeho změny. Notový archiv čítá na čtyři sta třicet skladeb více než padesáti autorů.

V období před 2. světovou válkou a během ní byly oblíbené transkripce děl větších forem promenádního charakteru. V seznamu tak lze nalézt úpravy pro dechový orchestr:

Bedřich Smetana	transkripce oper: Dalibor, Dvě vdovy, Libuše, Prodaná nevěsta, Gaudeamus igitur (motiv z Pochodu studentských legií), polka Našim děvám, a další.
Antonín Dvořák	Polka, Polonéza Es dur
Johann Strauss ml.	valčíky Na krásném modrém Dunaji, Růže z jihu
Johannes Brahms	Uherské tance

Mimo to i směsi melodií Dmitrije Šostakoviče či Giuseppe Verdiho.

V průběhu padesátých a šedesátých let 20. století se repertoár hustopečské dechovky vlivem nové generace skladatelů „populární“ hudby proměnil. Větší formy byly nahrazeny menšími typu polka, kvapík, valčík, tango a velikány světové hudby zastoupili čeští autoři František Kmoch (1848–1912), Julius Fučík (1872–1916), Josef Poncar (1902–1986), Karel Vacek (1902–1982), Jaromír Vejvoda (1902–1988), Antonín Borovička (1895–1968), Václav Bláha (1901–1959), Karel Valdauf (1913–1982), Ladislav Kubeš (1924–1998), František Maňas (1921–2004), Josef Hotový (1904–1975), Josef Řepa (1909–1978), Jan Slabák (1941), či dlouholetý ředitel kůru hustopečského kostela František Šimíček (1895–1982).

V současné době profesionálních dechových hudeb a mediálního přetlaku kapel z oblasti moravského Slovácka zůstává Dechová hudba Hustopeče nad Bečvou stále amatérskou, s původním repertoárem a s muzikanty převážně z řad obyvatel Hustopečí.

4. VÝZNAMNÉ OSOBNOSTI HUDEBNÍHO ŽIVOTA V HUSTOPEČÍCH NAD BEČVOU

4.1. František Šimíček

Dlouholetý ředitel kůru hustopečského kostela, varhaník, učitel, dirigent a autor mnoha skladeb věnovaných chrámovému sboru v Hustopečích nad Bečvou se narodil 14. listopadu 1895 v Bernarticích nad Odrou v domě č. p. 108. Jako syn domkaře, chalupníka, lidového muzikanta a varhaníka Františka Šimíčka (1865–1940) a jeho manželky Kristýny (1865–1941), rozené Horákové, byl v pořadí třetí dítě z devíti.¹²⁰

V dětství se hudebně vzdělával u Josefa Hauptmanna¹²¹ v Jeseníku nad Odrou a Cyrila Hrabovského¹²² ve Starém Jičíně. Ve třinácti letech ovládal hru na housle, klavír, trubku a baskřídlovku. Dvouletou Hudební školu Matice školské v Ostravě – Mariánských Horách¹²³ v oboru hra na varhany absolvoval v roce 1911 s vyznamenáním za jeden rok. V témže roce 1. června začal hrát na varhany ve svém rodišti v Bernarticích nad Odrou.¹²⁴

Funkci varhaníka zastával do roku 1915, kdy 1. září nastoupil vojenskou službu. Aktivně se zúčastnil bojů v první světové válce na ruské válečné frontě. Dne 28. června 1917 jej přijali k vojenské hudbě, se kterou pak odjel na frontu italskou. Během války byl dvakrát zraněn. Domů do Bernartic nad Odrou se vrátil až v květnu 1919.

V letech 1919–1920 působil jako varhaník na kůru kostela Všetech Svatých v Hradčovicích u Uherského Brodu a od roku 1920 hrál na varhany v kostele Sv. Václava ve Starém Jičíně. Zde se seznámil se Štěpánkou Perdulovou (1898–1965), která byla vyučená švadlena. V roce 1922 se s ní oženil a bydleli v malém domku

¹²⁰ Karel Šimíček (1892–1957), Stanislav Šimíček (1894–1990), Bohumil Šimíček (1897–1965), Anna Šimíčková (1899–1974), Marie Šimíčková (1902–1985), Ludmila Šimíčková (1903–1979), Josef Šimíček (1908–1989), Antonie Šimíčková (1910–1959).

¹²¹ Hauptmann Josef, Prof. Dr. (1882–1929), studoval na vídeňské univerzitě germanistiku a latinu, byl profesorem novojičínského gymnázia. V Německu je dosud uznávaným znalcem německého lidového nářečí.

¹²² Hrabovský Cyril (1885–1954), hudební skladatel, Janáčkův žák, varhaník ve Starém Jičíně, autor oper, orchestrálních a sborových skladeb. Vydal Sbirku vánočních koled.

¹²³ Škola vznikla v roce 1907 a jejím zakladatelem byl Eduard Marhula (1877–1925), žák Leoše Janáčka. Do založení Hudební školy Matice školské neměla Ostrava a její okolí žádné organizované české hudební školy.

¹²⁴ V té době zde hrál na varhany postavené v roce 1907 novojičínským varhanářem Karlem Neusserem (1844–1925).

ve Starém Jičíně, č. p. 29,¹²⁵ který zakoupil František Perdula, bratr Štěpánky. Až do roku 1938 zde bydleli ve dvou místnostech a postupně se jim zde narodilo šest dětí: František (1923–2013), Marie (1924–2009), Stanislav (1926–1996), Jiřina (1930–2006), Ludmila (1931–2001) a Karel (1935–1993).

Dne 10. října 1938 byl Starý Jičín přidělen k Německé říši a 23. listopadu téhož roku se František Šimíček i s rodinou odstěhoval do Hustopečí nad Bečvou. V tuto dobu začala první etapa jeho života v Hustopečích. Dne 4. ledna 1939 přijal místo nového varhaníka a 7. února na tuto funkci nastoupil. Jeho plat činil 400 korun měsíčně a měl zajištěné nemocenské a penzijní pojištění. Později došlo podle zákonných předpisů k navýšení platu na 600 korun. Když se pak musel odstěhovat do nového, dražšího bytu, zvýšilo se mu služné na 900 korun měsíčně. Byt mu byl přidělen v místní Orlovně, společně s kouskem obecního pole a zahrady u hřbitova, kterou využívali varhaníci a která patřila kostelnímu výboru. František Šimíček působil v Hustopečích také jako učitel hudby. Během svého pobytu zde přispěl k výraznému zdokonalení kostelního sboru spolu s hudební složkou.

V roce 1942 se Františkovi a Štěpánce Šimíčkovým narodilo v Hustopečích nad Bečvou sedmé a poslední dítě, které dali pokřtít jménem Jan. Po skončení druhé světové války a po osvobození republiky roku 1945 odešel František Šimíček i s rodinou do Nového Jičína, kde nastoupil místo ředitele kůru v kostele Nanebevzetí Panny Marie. Jedním z důvodů k odstěhování se z Hustopečí byla i nabídka většího bytu o velikosti 3+1 IV. kategorie, který se nacházel nad hospodou Staré Slunce v ulici Stalinova č. p. 54.¹²⁶

Doba okupace zcela umlčela v Novém Jičíně český hudební život. Na popud TJ Sokol a tehdejšího osvětového inspektora Jaroslava Štindla (1903–1978)¹²⁷ vznikl ve městě amatérský symfonický orchestr u osvětových zařízení (Palackého vyšší škola lidová, Okresní rada osvětová aj.). Soubor, který Šimíček řídil společně s Jaroslavem Štindlem, čítal tehdy osmnáct hudebníků. Hudební nástroje (kontrabasy, fagoty, lesní rohy, hoboje, pozouny), zabavené po válce Němcům, dala Okresní osvětová rada k dispozici. Poprvé se toto těleso představilo veřejnosti 7. března 1946, kdy účinkovalo při oslavě výročí T. G. Masaryka právě pod Šimíčkovou taktovkou. Ten se však dalšího

¹²⁵ Dům byl již zbořen.

¹²⁶ Dnes ulice K nemocnici.

¹²⁷ Pedagog, ředitel škol, muzea a archivu, vlastivědný pracovník, muzikant a archivář. Studoval gymnázium a učitelství v Příboře, hudbu u Františka Vojtěchovského a Františka Schäfra. Sbíral lašské lidové písně, které upravoval pro mužský sbor a orchestr.

řízení orchestru vzdal. Vedení orchestru se tak ujal Jaroslav Štindl. V letech 1947–1949 řídil Šimíček v Novém Jičíně i městskou dechovou hudbu, která byla založena v roce 1945 a nepřetržitě působí dodnes pod názvem „Dechový orchestr města Nového Jičína“. Díky Šimíčkově dlouholeté muzikantské praxi a skladatelské činnosti bylo jeho působení v roli kapelníka pro soubor velkým přínosem. Jeho skladby často zaznívaly na koncertech orchestru i dechové hudby a dokonce i v novinkách Československého rozhlasu. V Novém Jičíně dokázal též shromáždit kostelní smíšený sbor, který v té době čítal čtyřicet pět zpěváků, a orchestr sestavený z dvaceti čtyř nejlepších místních muzikantů.¹²⁸

Novojičínské období patřilo k nešťastnějším a neplodnějším obdobím Šimíčkovy života. Zavedl pravidelné muzicírování na kůru kostela zejména o svátcích vánočních, velikonočních a svatodušních. Vzniklo zde mnoho nových hudebních děl jak duchovních, tak světských, a realizuje zde i jejich provedení.

Velkou osudovou ránou pro Šimíčka a celou jeho rodinu bylo v roce 1950 odsouzení jeho nejstaršího syna Františka k trestu smrti pro jeho politickou činnost.¹²⁹ Události z toho vyplývající donutily Šimíčka ponořit se více do světa duchovní hudby a vedle svých varhanických povinností věnoval větší pozornost kompozici.

Dne 16. ledna 1965 zemřela manželka Štěpánka a na podzim téhož roku odešel Šimíček z Nového Jičína do Hustopečí nad Bečvou, kde se ve svých sedmdesáti letech opět ujal varhanické činnosti. V neděli 14. listopadu 1965 získal u příležitosti sedmdesátých narozenin v hustopečském kostele čestné uznání Kapitulní konzistoře v Olomouci za padesáti pětileté působení na místě varhaníka v kostelích novojičínské diecéze. V neděli 19. října 1969 odešel Šimíček na důchod ke své dceři Ludmile do Hradce Králové. Na kůru hustopečského kostela působil více než čtyři roky.

V Hradci Králové prožil Šimíček renesanci dechové hudby. Chodil na natáčení do nahrávacího studia, kde pracoval jeho syn Jan a kde mohl poslouchat dechové hudby, jakými byly Posádková hudba Hradec Králové, Dechová hudba Vítězného února Hradec Králové aj. Stále se věnoval kompoziční činnosti a nově napsané skladby, ať už se jednalo o skladby duchovní či zkomponované pro dechový orchestr, konzultoval se svým synem Janem, který bydlel nedaleko. Příležitostně chodil hrát na bohoslužby do

¹²⁸ OTTO, Karel. *Čtení o novém Jičíně: k výročí 650 let města*. Nový Jičín: Městský národní výbor, 1963, s. 105–107. ŠTŮLA, Pavel. *Hudební život v Novém Jičíně po roce 1945*. Rukopis magisterské diplomové práce, Univerzita Palackého v Olomouci, Nový Jičín 2006.

¹²⁹ Tento rozsudek byl později změněn na doživotí.

kostela Božského srdce Páně. Velice blízkým přítelem se mu stal též mladý varhaník Václav Uhlíř (1954),¹³⁰ který dodnes působí v kostele Nanebevzetí Panny Marie.

V roce 1977 se z Hradce Králové odstěhoval i s dcerou Ludmilou a jejím manželem Zbyňkem Šlerkou do Hustopečí nad Bečvou. Společně bydleli v podnájmu ve vile u nádraží. Ve svých osmdesáti čtyřech letech se Šimíček toužil vrátit do svého rodného domu v Bernarticích nad Odrou. Dcera Ludmila se mezitím společně se svým manželem snažila dům zrenovovat. Přání Františka Šimíčka se bohužel nevyplnilo. Zemřel večer 24. prosince 1982 v náručí své dcery Ludmily. Je pochován v hrobce svých rodičů v Bernarticích nad Odrou spolu se sestrou Marií a manželkou Štěpánkou, jejíž ostatky byly převezeny ze hřbitova ve Starojické Lhotě.

Šimíčková hudba vychází z lidové zpěvnosti. Zpravidla komponoval pro amatérské hudebníky a zpěváky, proto jsou jeho melodie technicky nenáročné, harmonie je postavena převážně na základních funkcích a metrum nijak nevybočuje z pravidelné rytmičky.

Ve svém díle se Šimíček věnoval převážně tvorbě duchovních skladeb.¹³¹ Napsal šest mší s českým textem, *Requiem*, *Devatenáct pohřebních písní*, *Tři staročeské koledy*, *Zpěvy k slavnosti Božího Těla* a jiné. Pro dechový orchestr zkomponoval *Poštovní kvapík*, *Švarný mysliveček*, *Pozdrav přátelům*, *V dobrém rozmaru* atd.¹³² Upravoval národní písně pro pěvecký sbor smíšený, ženský a mužský a je autorem komedie o třech jednáních s hudbou a se zpěvy s názvem *Očarovaná dědina*, kterou vydala v roce 1924 Edice Obrození v Novém Jičíně.

Šimíčková duchovní tvorba figuruje v mnoha repertoárech chrámových sborů po celé republice. K její interpretaci, stejně jako k provedení skladeb zkomponovaných pro dechový orchestr, však dochází málokdy.

4.1.1. Potomci Šimíčkoví

Varhaník František Šimíček měl společně se svou ženou Štěpánkou sedm dětí. Nejstarší z nich, František Šimíček (1923–2013), se věnoval hudbě celý život. Od pěti let se učil hrát na klavír u svého otce a od osmi let na varhany. Ve svých deseti letech ho již zastupoval v kostele sv. Václava ve Starém Jičíně. Gymnázium vystudoval

¹³⁰ Od roku 1970 působí na kůru kostela Nanebevzetí Panny Marie v Hradci Králové jako varhaník a sbormistr, na pardubické konzervatoři vyučuje kromě hry na varhany též improvizaci a organologii. Od roku 1990 zastává při biskupství v Hradci Králové funkci diecézního organologa. V roce 2008 byl oceněn papežem Benediktem XVI. vyznamenáním Pro Ecclesia et Pontifice.

¹³¹ Několik desítek děkovných dopisů svědčí o jejich oblíbenosti.

¹³² Tyto a další skladby pro dechový orchestr byly natočeny v letech 1971–1978 v Českém rozhlasu Hradec Králové.

v Novém Jičíně. Dne 28. března 1950 byl zatčen za protistátní činnost a následně uvězněn v Českých Budějovicích. V roce 1953 odsouzen nejprve k trestu smrti a vzápětí na doživotí.¹³³ V roce 1960 byl propuštěn na amnestii.¹³⁴ Začal hrát na varhany ve Valašském Meziříčí a roku 1969 odjel s kapelou Mirka Lenerta do Drážďan. Emigroval přes Finsko do Německé spolkové republiky a v letech 1971–1989 působil v německém Fürtu jako varhaník.¹³⁵ Od roku 1992 hrál opět na varhany ve Valašském Meziříčí. Zemřel 8. března 2013 tamtéž.¹³⁶

Marie Šimíčková (1924–2009) pracovala v padesátých a šedesátých letech 20. století ve Vítkovických železárnách Klementa Gottwalda v Ostravě jako sekretářka a překladatelka. Od roku 1980 žila až do své smrti v Hradci Králové. Je autorkou více než 150 textů pro duchovní a populární hudbu.

Stanislav Šimíček (1926–1996) hrál na klavír. Vyučil se pletařem u Bati ve Zlíně a od roku 1950 žil s rodinou ve Svitu¹³⁷ na Slovensku, kde pracoval v podniku Tatrasvit. Tady také založil taneční orchestr a přátelil se s Gustavem Bromem.¹³⁸ Stanislav Šimíček je autorem více než třiceti populárních skladeb¹³⁹ a několika úprav lidových písní pro mužský sbor. V důchodu hrával ve Svitu v kostele na varhany.

Jiřina Šimíčková, provdaná Pokorná (1930–2006), se hudbě nevěnovala. Byla celý život ženou v domácnosti.

Ludmila Šimíčková, provdaná Šlerková (1931–2001), pracovala v ČKD Naftové motory Hradec Králové. Po smrti otce Františka (1982) se odstěhovala z Hradce Králové nejprve do Hranic na Moravě, poté do Hustopečí nad Bečvou a nakonec do Bernartic nad Odrou, kde nechala opravit otcův rodný dům.

Karel Šimíček (1935–1993) se věnoval profesionálně jazzové hudbě. Hrával na klavír nejen u nás, ale i v Německu a na Slovensku. Od roku 1962 žil i se svou rodinou v Popradu a od roku 1989 působil v místním kostele jako varhaník.

¹³³ Dále byl vězněn v Brně, Ostravě, Leopoldově a Jáchymově.

¹³⁴ Vyhlášena dne 9. května 1960 u příležitosti 15. výročí osvobození Československa prezidentem republiky Antonínem Novotným

¹³⁵ Zde napsal Velikonoční mši, kterou Jan Šimíček instrumentoval. Premiéra byla provedena v roce 1993 v Novém Jičíně.

¹³⁶ O jeho životě pojednávají knihy, které napsal, Kovárna duší, Matice Cyrilometodějská 1999 a Kovárna duší II., Trinitas 2005.

¹³⁷ Město vzniklo v roce 1934, když firma Baťa ze Zlína zakoupila pozemky od obce Velká na postavení podniku na výrobu viskózních látek. Název města je odvozený od jména podniku-Slovenská viskózní továrna.

¹³⁸ Gustav Brom jezdil do nedalekých Vysokých Tater na svou chatu.

¹³⁹ Některé byly upravené Janem Šimíčkem pro Orchestr Studio Brno.

Všichni Šimíčkoví potomci se ve svém životě věnovali určitým způsobem hudbě. Většina z nich na amatérské úrovni, jiní, jako František, Karel či nejmladší syn Jan, jí zasvětili celý svůj život.

4.2. Jan Šimíček

Jan, nejmladší ze sedmi potomků Františka a Štěpánky Šimíčkových, se jako jediný narodil v Hustopečích nad Bečvou 30. listopadu 1942 a stejně jako jeho otec celý svůj život zasvětil hudbě.

V roce 1945 se rodina Šimíčková odstěhovala z Hustopečí nad Bečvou do Nového Jičína. Tady Jan Šimíček navštěvoval osmiletou základní školu. Kvůli bratrovi Františkovi, který byl dvanáct let zavřený jako politický vězeň, a otci varhaníkovi, měl problém dostat se na konzervatoř v Ostravě. Nakonec ho však přijali a v letech 1957–1963 studoval hru na klavír ve třídě Hedy Vlácilové - Stonavské. Během studia na konzervatoři získal 8. listopadu 1961 čestné uznání ve finále soutěže mladých klavíristů jazzové a taneční hudby v Ostravě. V roce 1962 se zúčastnil klavírní soutěže v Hradci u Opavy, kde získal 3. cenu. Studium ukončil absolventským koncertem 12. března 1963 v Divadle Petra Bezruče. V programu zazněla *Sonáta C dur, op. 53* Ludwiga van Beethovena, *Balada g moll* Fryderyka Chopina a *Tři skladby pro klavír (Burlesca-Intermezzo-Toccata)* Klementa Slavického.

V letech 1963–1967 studoval klavír u prof. Františka Schäfera, později u prof. MUDr. Otakara Vondrovice na JAMU v Brně. V roce 1965 získal 2. cenu na mezinárodní Smetanovské klavírní soutěži v Hradci Králové. Absolventský klavírní koncert provedl 9. června 1967 v Besedním domě v Brně. Program koncertu byl následující: F. Mendelssohn-Bartholdy: *Variations sérieuses op. 54*, Robert Schumann: *Sonáta fis moll op. 11*, Igor Stravinskij: *Sonáta*, Claude Debussy: *Preludia (Vinná brána, General Lavine, Ohňostroj)*, Ferenc Liszt: *Uherská rapsodie č. 12*.

Jako student Janáčkovy akademie múzických umění měl v rámci studia povinnou vojenskou přípravu na Univerzitě Jana Evangelisty Purkyně¹⁴⁰ v Brně jako zdravotník. Po skončení studia roku 1967 jej povolali na jeden rok k vojenskému útvaru do Písku. Prezenční vojenskou službu ukončil 28. srpna 1968. V Písku poznal svou

¹⁴⁰ Masarykova univerzita v Brně, v letech 1960–1990 fungující pod názvem Univerzita Jana Evangelisty Purkyně v Brně.

budoucí ženu Hanu Pernerovou, která zde pracovala jako sekretářka na Místním národním výboru (MNV).

Ještě jako voják, ale bez vojenské uniformy,¹⁴¹ odjel několik dnů před odchodem do civilu na konkurz učitele klavíru na konzervatoři v Plzni.¹⁴² Konkurzu se zúčastnil přednesem etudy a přednesové skladby,¹⁴³ pozici pedagoga však nezískal.¹⁴⁴ Odcestoval zpět k útvaru do Písku, kde ukončil vojenskou službu. Poté se vrátil domů k otci na faru do Hustopečí nad Bečvou. Jan Šimíček kontaktoval svého spolužáka Jiřího Skovajsu (1945–2006),¹⁴⁵ jestli neví o nějakém pracovním místě. Již za čtrnáct dnů mu Skovajsa doporučil konkurz na učitele klavíru na Pedagogické fakultě Palackého univerzity v Olomouci. Své první zaměstnání zastával tedy v letech 1968–1971 jako lektor klavírní hry.

V Olomouci se Šimíček plně věnoval pedagogické činnosti a vedle toho opět pravidelně cvičil na klavír a začal se věnovat kompozici. Vznikla zde například skladba *Hej, Jano* na text jeho sestry Marie Šimíčkové pro ženský sbor s doprovodem klavíru. Tu věnoval Pěveckému sboru olomouckých učitelek, který tehdy řídil Jan Bukovjan (1933–2000).¹⁴⁶

V pedagogických počátcích radil Šimíčkově Pavel Klapil,¹⁴⁷ který tehdy zastával funkci odborného asistenta na Katedře hudební výchovy UP v Olomouci. Spolu diskutovali o umění a klavírní literatuře. Ve volných chvílích přehrávali čtyřručně Mozartovy či Haydnovy symfonie. Vznikla tak myšlenka uspořádat koncert, na němž zazní originální díla pro čtyřruční hru. První vystoupení se konalo 17. dubna 1969 v aule Pedagogické fakulty UP Olomouc na Žerotínově náměstí č. 2. V jejich podání zazněly skladby A. Diabelliho, L. v. Beethovena, Z. Fibicha, M. Kabeláče a M. Moszkowského. Dne 4. května 1969 doprovázeli společně také Pěvecký sbor olomouckých učitelek ve Fučíkově sále v Olomouci.

¹⁴¹ Dne 21. srpna 1968 vniklo vojsko Varšavské smlouvy do Československa. Velitel útvaru ho v této kritické situaci nechtěl pustit. Nakonec ale rozhodl, aby jel, ale bez vojenské uniformy.

¹⁴² O konkurzu se Šimíček dověděl od spolužáka z JAMU Jiřího Skovajse.

¹⁴³ Program již neznáme. Víme jen, že na nácvik měl necelý měsíc, co se o konkurzu dověděl.

¹⁴⁴ Místo bylo již předem připravené pro někoho jiného.

¹⁴⁵ Klavírista a pedagog. Společně s Janem Šimíčkem studoval na JAMU u prof. Františka Schäfera. Je laureátem několika soutěží, koncertoval v mnoha evropských zemích. Vyučoval na konzervatoři v Kroměříži a Žilině a na Pedagogické fakultě Masarykovy univerzity v Brně. Roku 1990 byl zvolen prvním děkanem nově vzniklé fakulty JAMU, kde působil až do své smrti (2006) jako docent klavírní hry.

¹⁴⁶ Vystudoval hudební výchovu na Univerzitě Komenského v Bratislavě. V letech 1961–1993 byl odborným asistentem na Pedagogické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci. Člen a sólista Mužského pěveckého sboru Nešvera (1957–1961), sbormistr Pěveckého sdružení olomouckých učitelek (1968–1974).

¹⁴⁷ Prof. PhDr. Pavel Klapil, CSc., pedagog na Katedře hudební výchovy UP v Olomouci.

V hanácké metropoli se mu nepodařilo sehnat byt, a tak Jan Šimíček i se svou ženou odešel do Hradce Králové, kde už bydlela jeho sestra Ludmila i s otcem Františkem. V Hradci Králové začala jeho více než třicetiletá rozhlasová éra. V únoru 1971 nastoupil do Československého rozhlasu Hradec Králové, kde působil deset let jako hudební redaktor, režisér, dramaturg a později i jako vedoucí hudební redakce.

Během let 1971–1973 společně s dr. Václavem Korbelem,¹⁴⁸ pracovníkem Československých hudebních nástrojů v Hradci Králové, navštívil několik lidových škol umění ve východočeském kraji (Pardubice - Polabiny, Havlíčkův Brod, Česká Třebová, Trutnov, Chrudim, Ústí nad Orlicí a Hradec Králové), kde natáčeli pořad *Člověk potřebuje hudbu*. Sbírali hudební snímky i rozhovory se žáky a učiteli a zároveň zjišťovali, jaké mají odpovídající hudební vzdělání učitelé v kraji. Dr. Korbel o tom psal v časopise *Hudební rozhledy* a Jan Šimíček odvysílal pořady na regionální stanici a na stanici Radia Praha. Výsledky poté předali krajskému inspektorovi LŠU Antonínu Šimečkovi (1915–1993)¹⁴⁹ a na jejich základě byla v roce 1978 výnosem Východočeského kulturního národního výboru (VčKNV) v Hradci Králové založena konzervatoř v Pardubicích.¹⁵⁰

V letech 1981–2004 působil Jan Šimíček v Českém rozhlase Brno. Točil festivaly a režíroval všechny hudební žánry. Český rozhlas dodnes vlastní jeho snímky, které jsou vysoce oceňovány. Jako dramaturg měl podíl na nahrávkách světové úrovně v podání Státní filharmonie Brno a jejích dirigentů Františka Jílka (1913–1993), Leoše Svárovského (1961) a Libora Peška (1933).

Československý rozhlas Praha a Radio Niederösterreich pravidelně dvakrát do roka pořádaly zámecké koncerty *Schloss-konzerte „Begegnung mit dem Nachbarn“*.¹⁵¹ Jeden koncert v roce se konal v Československu, později v České republice, kam přijížděli rakouští umělci, a druhý v Rakousku s účastí českých hudebníků. Brněnský rozhlas dostal možnost na této akci participovat. Šimíček připravoval scénáře pro přímé přenosy, jejich překlad do češtiny a také dramaturgii pro české soubory. Podílel se na těchto koncertech:

¹⁴⁸ PhDr. Václav Korbel, CSc. (1931–1997), hudební pedagog a publicista, člen Společnosti pro hudební výchovu, šéfredaktor časopisu *Hudební nástroje* v Hradci Králové.

¹⁴⁹ V roce 1937 absolvoval houslové oddělení Pražské konzervatoře, poté byl členem Symfonického orchestru hlavního města Prahy. Od roku 1939 působil jako ředitel hudební školy v Ústí nad Orlicí. V roce 1975 nastoupil na místo krajského školního inspektora pro LŠU.

¹⁵⁰ Velkou zásluhu na vzniku konzervatoře v Pardubicích měl i varhanní umělec Václav Rabas.

¹⁵¹ Koncerty nebyly konkrétně stylově zaměřené.

- 20. červen 1991 zámek Atzenbrugg v Rakousku - Kynclovo kvarteto a Filharmonické dechové trio z Brna
- 26. září 1991 zámek Jaroměřice nad Rokytnou - Žest'ový dechový kvintet Oculus z Vídně
- 23. červen 1994 zámek Rosenau v Rakousku - Dechové kvinteto Q Moravi
- 15. září 1994 zámek Mikulov - Amadeus Ensemble Wien, dir. Walter Kobéra
- 13. červen 1996 zámek Valtice - Collegium Viennense
- 5. září 1996 zámek Raabs - Čeští komorní sólisté
- 11. červen 1998 zámek Nový Jičín - Wallingerovo kvarteto

V roce 1994 u příležitosti 28. ročníku mezinárodní soutěže rozhlasových programů *Prix musical de Radio Brno* vznikla na půdě brněnského rozhlasu myšlenka navázat spolupráci mezi rozhlasovými společnostmi s názvy začínajícími písmeny „B“, tedy Brna, Bautzen a Bratislava, B+B+B. U zrodu této myšlenky byli Jan Šimíček jako hudební redaktor a dramaturg Českého rozhlasu Brno, Hanuš Domanský (1944), vedoucí hudební redakce Bratislava, stanice Děvín, a Helmut Richter (1942), ředitel Lužickosrbského vysílání Budyšín (Bautzen). O rok později se uskutečnil v rámci B+B+B první Radiomost (přímý přenos). V živém dvouhodinovém vysílání se se svým programem na téma *Děti a hudba* představily všechny tři stanice. Stejný námět měla i soutěž rozhlasových programů *Prix musical de Radio Brno*. V této rozhlasové soutěži získal Jan Šimíček řadu ocenění:

- XVII. ročník 1983 – 2. cena za pořad *To mě naučil rozhlas* (vyprávění dirigenta Františka Jílka)
- XVIII. ročník 1984 – 3. cena za pořad *Jistoty hledání* (brněnská kompoziční škola – Arnošt Parsch, Miloslav Ištvan, Václav Kaprál, Evžen Zámečnick)
- XXIII. ročník 1989 – 2. cena za pořad *Melodie se zrodila* (záběry se skladatelem M. Ištvanem)
- XXV. ročník 1991 – 1. cena za pořad *Hudba z českokrumlového zámku* (pásmo o hudebních památkách z českokrumlovského zámeckého hudebního archivu)
- XXIX. ročník 1995 – 1. cena za pořad *Vox humana* (o brněnském sboru Kantiléna)

Po roce 1995 došlo v projektu B+B+B k sedmileté odmlce, během níž došlo i ke zrušení mezinárodní soutěže rozhlasových programů. Až v roce 2001 inicioval Jan Šimíček schůzku zástupců zainteresovaných stran. Byla sepsána nová dohoda o další rozhlasové spolupráci, která měla přinášet zajímavosti z oblasti kultury, hudby, divadla, literatury a lidové tvořivosti. Po odchodu Jana Šimíčka do důchodu v roce 2004 spolupráce mezi rozhlasovými společnostmi z Brna, Bratislavy a Bautzenu zanikla.

Výčet ocenění a vlastní hudební tvorby Jana Šimíčka je velmi rozsáhlý. Za spolupráci s JAMU v Brně získal v roce 1997 u příležitosti padesáti let od jejího založení medaili za trvalou spolupráci hudební redakce vážné hudby Českého rozhlasu Brno s Hudební fakultou JAMU a za šíření její umělecké činnosti po rozhlasových vlnách nejen u nás, ale i v zahraničí.

V roce 1999 uvedl při příležitosti 135. výročí firmy Petrof v Hradci Králové premiéru své skladby *Tři romantické zpěvy pro klavír Petrof*. Tento kus provedl na novém koncertním křídle, posvěceném královéhradeckým biskupem Františkem Otčenáškem. Firma Petrof ocenila několik zahraničních hostů, významné pracovníky firmy a také koncertní umělce. Za svou práci v královéhradeckém kraji získal medaili i Jan Šimíček.

Šimíčková symfonická, komorní, sborová a instrumentální tvorba obsahuje přes 80 titulů. V oblasti populární, jazzové a dechové hudby napsal na 80 skladeb. Některá jeho díla provedly přední české orchestry. Několikrát koncertoval s Filharmonií Bohuslava Martinů, s Filharmonií Hradec Králové a s Rozhlasovým orchestrem studia Brno.

- Filharmonie Hradec Králové - Abonentní koncert cyklu B 6. listopadu 1997, na programu J. Šimíček: *Koncert pro klavír a orchestr "Královéhradecký"* dir. Wolfgang Diefenbach (SRN), sólista - Jan Šimíček
- Filharmonie Bohuslava Martinů Zlín - Abonentní koncert cyklu P 7. dubna 1994, Dům umění, na programu: David Raskin - *LAURA* - aranže J. Šimíček, Ernst Geld *EXODUS* - aranže J. Šimíček, dirigent Miloš Machek, klavír J. Šimíček
- Filharmonie Bohuslava Martinů Zlín - Abonentní koncert cyklu P 23. ledna 1997, Dům umění, na programu svita Lee Norrise: *Fats Waller Medley*, provedl Jan Šimíček

- Filharmonie Bohuslava Martinů Zlín - abonentní koncert cyklu *C Melodie stříbrného plátna* 9. března 2000, na programu Ernst Geld: *EXODUS*, aranžé J. Šimíček, dirigent Aleš Podařil
- Filharmonie Bohuslava Martinů Zlín - abonentní koncert cyklu *C Melodie věčně zelené* 23. listopadu 2000, Dům umění, na programu Richard Addinsell: *Varšavský koncert*, dirigent Aleš Podařil, sólista J. Šimíček
- Filharmonie Bohuslava Martinů Zlín - 23. října 2001 Aula Academia Centrum Zlín, *Černobílé klávesy Jana Šimíčka*, na programu skladby G. Gershwin, D. Ellingtona, J. Kerna, R. Nobleho, J. Lennona a dalších, dirigent Aleš Podařil. Sólisté: Gabriela Plíšková-zpěv, Pavel Skopal-trubka, Martina Pášmová-violoncello, J. Šimíček-klavír
- Orchester Studio Brno - 14. června 1991 Lázeňský dům Třeboň, dirigent Aleš Podařil, na programu Claudio Bargoní: *Podzimní koncert*, J. Šimíček-klavír
- Brněnský komorní orchestr, abonentní koncert, Besední dům Brno 23. října 2008, premiéra skladby: *Ejhle skladatel aneb bacchanale stréca Křapíka*, sólo klavír - J. Šimíček

Jan Šimíček je klavírista s rozhledem do všech stylových směrů. Brněnský muzikolog PhDr. Jiří Stehlík charakterizoval jeho kompoziční styl těmito slovy: „ (...) Jeho hudba nezapře kořeny moravské lidové nápěvnosti. V klasických formách domýšlí metody jejího zpracování modální technikou, která má nejbliže k jejímu melodicko-harmonickému charakteru. Jan Šimíček patří k významným českým skladatelům moravské provenience, jež syntetizuje návaznost na českou hudební tradici. Dovede spojit imaginaci a řemeslo, vášeň a vůli. Jeho hudba je živá, mluví k lidem svojí noblesností i nejvyšším vkusem. Poskytuje pocit krásy. V hudbě, jejímž hlavním „vyjadřovacím prostředkem“ je čas ztělesněný ve zvuku (nebo zvuk žijící v čase), je třeba tento faktor považovat za vlastní stavební materiál (...)“.¹⁵²

Od roku 1998 uskutečnil Šimíček více než třicet klavírních recitálů ve svém osobitém stylu, jenž nazval „classic-jazz romantic“.¹⁵³ V témže roce vydal Český

¹⁵² STEHLÍK, Jiří. Tóny v životě Jana Šimíčka. Malovaný kraj. Národopisný a vlastivědný časopis Slovácka / [Red.]:Kovářiková, Eva - Urbančík, Vojtěch et al 39, č. 2, (2003) s. 13.

¹⁵³ Osobitý styl Jana Šimíčka, který nabízí podle charakteru melodií nové možnosti seberealizace. Technicky klasické, barevně harmonické linie jsou obohacovány jazzovými prvky, frázováním a patřičně spojené s romantickým zvukem koncertního klavíru. Samostatný klavírista bez doprovodu rytmiky a kontrabasů musí tyto scházející prvky nahrazovat dynamickou úhozovou technikou.

rozhlas Brno jeho CD s názvem *Černobílé klávesy*. Další CD nosiče se jmenují *Klavírní siesta* z roku 2005, *Jazzové proměny* natočené v roce 2012 a poslední z roku 2013 *Brněnský Prométheus*, které vydalo Šimíčkově Tonstudio Rajchman v Dolních Bojanovicích.

V roce 2011 vytvořili společně s houslistou Lubomírem Čermákem¹⁵⁴ a violoncellistou Martinem Švajdou¹⁵⁵ „Trio Romantique“.

V současnosti žije Jan Šimíček se svou ženou Hanou v Brně. Aktivně se účastní brněnského kulturního dění, provádí sólové recitály a stále se věnuje též kompoziční činnosti.

¹⁵⁴ Houslista, pedagog, absolvent JAMU v Brně (1968), zástupce koncertního mistra Státní filharmonie Brno (1969-1977), zakladatel Kvarteta města Brna (1969) a od roku 1991 umělecký vedoucí Komorního orchestru Bohuslava Martinů.

¹⁵⁵ Absolventem konzervatoře v Kroměříži a JAMU v Brně (1991) ze třídy prof. Jana Hališky. Profesionální kariéru začal jako člen Kvarteta města Brna, ve kterém působí od roku 1990 dodnes. Od roku 1993 je sólovým violoncellistou Komorního orchestru Bohuslava Martinů.

5. HUDEBNÍ VZDĚLÁNÍ V HUSTOPEČÍCH NAD BEČVOU

O kantorech působících v Hustopečích nad Bečvou od počátku 18. století bylo již pojednáno v kapitole Ředitelé kůru, varhaníci, zpěváci a instrumentalisté. Tito také vyučovali hru na hudební nástroje, patrně nejčastěji na housle.

Roli učitelů hudby ve 20. století zastávali místní varhaníci Metoděj Gregor (1885–1942), František Šimíček (1895–1982), Jaroslav Michlík (1902–1982), Bohumil Vančík (1932–1973) a další.¹⁵⁶

V roce 1990 zajistila obec místnost v budově svého úřadu pro soukromé vyučování hry na hudební nástroje. Hru na dechové nástroje zde vyučoval nynější kapelník Dechové hudby Hustopeče nad Bečvou Petr Kopecký.¹⁵⁷

Na místní základní škole přibyl v roce 2000 nepovinný předmět Hra na hudební nástroje. Iniciátorem této výuky byl současný varhaník Dušan Zemánek (1936)¹⁵⁸, který zde učil převážně hru na klávesové nástroje.

Teprve v roce 2001 vznikla v Hustopečích nad Bečvou pobočka ZUŠ Hranice.

5.1. Základní umělecká škola v Hranicích

Hudební škola v Hranicích byla otevřena v roce 1924 u příležitosti stého výročí narození Bedřicha Smetany. Jejím zakladatelem byl absolvent pražské konzervatoře František Brož (1896–1962). Jeho zásluhou získala nově vzniklá škola prostory v budově u fary, kde začínala výuku se sedmdesáti osmi žáky hudebního oboru. Od roku 1948 poskytovala škola umělecké vzdělání pod názvem Lidová škola umění v Hranicích a budovu u fary načas opustila. V roce 1990 se však již pod novým názvem Základní umělecká škola v Hranicích k faře opět vrátila.

Vedle hudebního oboru byl na škole otevřen v roce 1962 výtvarný a v roce 1968 krátkodobě i literárně-dramatický obor. Nejmladší je od roku 1992 obor taneční. Od téhož roku je ředitelem Základní umělecké školy v Hranicích Mojmír Chuda.¹⁵⁹

Škola provádí dlouhodobé motivační projekty ve spolupráci s mateřskými školami v regionu a zabezpečuje kulturní programy pro městská a regionální kulturní zařízení. Projektuje a realizuje umělecké programy, prezentační akademie, koncerty, veřejná vystoupení a výstavy, výukové pořady a jevištní inscenace pohádek pro děti.

¹⁵⁶ O nich více v kapitole Ředitelé kůru, varhaníci, zpěváci a instrumentalisté.

¹⁵⁷ O něm více v kapitole Dechová hudba v Hustopečích nad Bečvou.

¹⁵⁸ V té době též učitel hudební výchovy na ZŠ Hustopeče nad Bečvou.

¹⁵⁹ Absolvent kroměřížské konzervatoře hra na klarinet.

Též prezentuje cyklus didaktických a výchovných programů hudebního divadla Abraka Muzika, který je zaměřen na praktickou výuku podle ŠVP pro základní školy. Každoročně pořádá metodický seminář dechových orchestrů, se zaměřením na tradiční interpretaci české dechovkové školy. Formou uměleckých dílen, seminářů a vzájemným hostováním uměleckých souborů rozvíjí výměnu zkušeností mezi ZUŠ Hranice a partnerskými institucemi na Slovensku, v Polsku a Holandsku.

Škola je vybavena též hudebním studiem, které disponuje velmi kvalitním hardwarovým i softwarovým vybavením. Jeho technické a technologické možnosti i organizace prostoru jsou podřízeny vysokým nárokům na výuku elektronického zpracování hudby a zvukové tvorby.

V současnosti je škola tří oborová. Poskytuje základy uměleckého vzdělání v hudebním, výtvarném a tanečním oboru. Průměrný počet žáků ve školním roce vychází za uplynulých deset let na 780 celkem ve všech oborech, z toho v průměru 530 žáků hudebního, 150 výtvarného a 100 tanečního oboru.

Základní umělecká škola má dvě působiště v Hranicích a tři místa poskytovaného vzdělání mimo město: detašované pracoviště v ZŠ Bělotín, ZŠ Drahotuše a ZŠ Hustopeče nad Bečvou.¹⁶⁰

5.2. Základní umělecká škola Hranice - Detašované pracoviště ZŠ Hustopeče nad Bečvou

Pobočka ZUŠ Hranice vznikla na základě spolupráce městyse Hustopeče, ZUŠ Hranice a ZŠ Hustopeče. Ve školním roce 2001/2002 zde vyučovali v hudebním oboru hru na klavír Šárka Urbanová, hru na violoncello Tereza Škodáčková, hru na housle a hudební nauku Jana Důjková a hru na zobcovou flétnu, na žesťové nástroje a na keyboard Rostislav Plachý. Pobočku navštěvovalo celkem třicet čtyři žáků.

V průběhu dalších let se zde vystřídali učitelé: Mária Zákopčaníková a Alena Jestřebská - hra na klavír, Ludmila Hrušková - hra na housle, Tomáš Both – hudební nauka a Jana Hánová - hra na příčnou flétnu.

Žáci pravidelně vystupují na akcích pořádaných ZUŠ Hranice, městysem a ZŠ v Hustopečích nad Bečvou. Mezi tyto události je nutno jmenovat například Velikonoční dílny v ZŠ, Vánoční besídky, Oslavy konce 2. světové války, Oslava 50 let

¹⁶⁰ Školní vzdělávací program Základní umělecké školy v Hranicích.

ZŠ Hustopeče nad Bečvou, Otevření kulturního domu po rekonstrukci, Den matek a pravidelná vystoupení pro důchodce.

Za zmínku stojí i úspěchy žáků pobočky Hustopeče nad Bečvou ZUŠ Hranice v soutěži vyhlašované MŠMT. V roce 2007 získali v krajském kole druhé místo ve hře na baskřídlovku Jan Hajda a Karel Horák a v roce 2015 zvítězila v celostátním kole ve hře na příčnou flétnu Hana Lebdušková.

Dle možností býval v některém školním roce vytvořen ve spolupráci s prvním stupněm základní školy též malý pěvecký sbor. Tak tomu bylo například ve školním roce 2014/2015, kdy došlo k nacvičení a provedení zpívané pohádky *O dvanácti měsíčkách*.¹⁶¹ Představení proběhlo 20. května 2015 v 16 hodin ve 4. třídě ZŠ Hustopeče nad Bečvou.

V současnosti má detašované pracoviště ZUŠ Hranice v ZŠ Hustopeče nad Bečvou přibližně 28 žáků a v hudebním oboru zde vyučuje Rostislav Plachý – POS (přípravné obecné studium), hra na dechové žesťové nástroje, keyboard a zobcovou flétnu, Jana Hánová – hra na zobcovou a příčnou flétnu, Eva Lýsková – hra na klavír a Tomáš Both – nauku o hudbě.

Pobočka hranické ZUŠ umožňuje hustopečským dětem věnovat se hře na hudební nástroje a studovat je v místě svého bydliště. Díky kvalifikovaným pedagogům, absolventům konzervatoří a akademií, je tak schopna zprostředkovat kvalitní výuku.

¹⁶¹ Pohádka pocházející ze sbírek Boženy Němcové, v textové a hudební úpravě Zdeňka Svěráka a Jaroslava Uhlíře.

6. FESTIVAL HUSTOPEČSKÉ DNY

Hustopečské dny je název pro několikadenní kulturně společenskou akci pořádanou každoročně poslední srpnový víkend v městysi Hustopeče nad Bečvou, který je jejím pořadatelem. Hlavní organizaci zajišťuje Sportovní a kulturní výbor při Zastupitelstvu městyse Hustopeče nad Bečvou a nemalou mírou se na ní podílí řada dobrovolníků a spolků, výhradně však z obyvatel Hustopečí a okolních obcí.

Centrem celého dění během Hustopečských dnů je historický zámek, na jehož rekonstrukci chce městys touto cestou upozornit. To bylo též prvním impulzem pro vznik tak velkolepé akce. V roce 2001 získal městys pod vedením tehdejšího starosty Antonína Horníka zámek do svého vlastnictví. Nejdůležitějším úkolem bylo od počátku dokončení kompletní renovace vzácných renesančních arkád, jejichž oprava trvala bezmála patnáct let. V roce 2003 proběhl první ročník Hustopečských dnů, kde mohli návštěvníci vidět nově zrekonstruované zámecké arkády. Již tehdy se Hustopečské dny staly největší kulturní akcí městyse.

Cílem organizátorů bylo vytvoření tradiční kulturní akce, kde se v průběhu jednoho víkendu představí umělecké, zájmové, sportovní či zábavné aktivity místních spolků a obyvatel. Kromě toho se podílejí na větší návštěvnosti festivalu i přizvaní interpreti české a slovenské populární hudby. Program zaměřený na všechny generace má přilákat k návštěvě nejen místní obyvatele, ale i rodáky, návštěvníky z okolních i vzdálených měst a obcí a v neposlední řadě i zahraniční turisty.

Program pátečních večerů se během let konání akce měnil. První ročníky patřily světelným disko show. Od roku 2006 se tato část Hustopečských dnů přejmenovala na *BassDaCastle*¹⁶² a představovali se zde čeští deejayové. Od roku 2009 zní v pátek nejen elektronická hudba, ale vystupují zde i živě regionální kapely.

Kromě zámku probíhá festival také na víceúčelovém sportovním hřišti, kde se konají fotbalové turnaje, cyklistické závody či netradiční pojetí sportovního klání s názvem *Hustolympiáda* a jiné.

V sobotu dopoledne bývá na náměstí městyse připravený program jak pro děti, tak pro dospělé spojený s řemeslným jarmarkem. Odpoledne probíhají vernisáže výstav na zámku,¹⁶³ či křty různých publikací týkajících se Hustopečí nad Bečvou. Sobotní večer, od roku 2008 i nedělní odpoledne, patří zpravidla hlavním hudebním hostům

¹⁶² Od roku 2010 se akce osamostatnila od Hustopečských dnů a koná se pravidelně první víkend v září.

¹⁶³ Např. v roce 2007 proběhla vernisáž výstavy Hustopečské sochy pohledem Jiřího Gregorka.

festivalu z řad české a slovenské populární scény. Přehled populárních interpretů, kteří účinkovali na festivalu Hustopečské dny od roku 2005:

2005: Hradišťan s Jiřím Pavlicou

2006: František Nedvěd se svou kapelou Druhé podání

2007: Fleret s Jarmilou Šulákovou

2008: Věra Špinarová, Ondřej Havelka a jeho Melody Makers

2009: Petra Janů, kapela Javory s Hankou a Petrem Ulrychovými

2010: Miro Žbirka, Ivan Mládek a jeho Banjo Band

2011: Pavel Novák jr., Michal David

2012: No Name, Olympic

2013: Bára Basiková, Karel Gott

2014: Těžkej Pokondr, Marie Rottrová

V neděli ráno se pravidelně koná slavnostní průvod hostů, zastupitelů a občanů městysem za doprovodu Dechové hudby Hustopeče nad Bečvou. Ten je zakončen slavnostní mší v kostele Povýšení sv. Kříže v Hustopečích nad Bečvou.¹⁶⁴ Do roku 2007 patřilo nedělní odpoledne zpravidla dechovým hudbám. Nejprve se představila jedna hostující kapela¹⁶⁵ a vrcholem programu bylo vystoupení domácí Dechové hudby Hustopeče nad Bečvou.¹⁶⁶

Tento multižánrový festival se díky pestrosti programu a plejádou populárních kapel a interpretů dostal do podvědomí nejen místním obyvatelům, ale i návštěvníkům z dalekého okolí. I přesto, že akce je pořádána samotným městysem bez jakéhokoliv přičinění hudební agentury, dosahuje vysoké úrovně. O tom svědčí i článek otištěný v Hranickém týdeníku ze dne 1. září 2013: *„Viditelně opálený, usměvavý, ale nachlazený, takový byl Karel Gott v Hustopečích nad Bečvou. V neděli odpoledne tam zakončil slavnosti Hustopečské dny.*

Nejznámější český zpěvák zavítal do prostor místního zámku pouhý den po návratu z rodinné dovolené ve Středozeví.

„Jsem rád, že při jedenáctém ročníku jste si na mě konečně vzpomněli. „S tím Gottem už bychom si měli pospíšet,“ řekla si asi paní starostka,“ vtipkoval Slavík na pódiu. Gottovi

¹⁶⁴ V roce 2005 byla sloužena slavnostní mše za účasti Msgr. Jana Graubnera, který se odpoledne sešel v kulturním domě s místními farníky.

¹⁶⁵ Velký dechový orchestr z Hranic na Moravě, Dechový orchestr z Kopřivnice, dechový orchestr Mladá muzika Šardice, Boršičanka Antonína Konička, Moravanka Jana Slabáka a další.

¹⁶⁶ <http://www.ihustopece.cz/mestys/hustopecky-zpravodaj/> (20. července 2015)

se nezpívalo dobře kvůli zdravotním problémům. Početné publikum ovšem potěšil, zazpíval mu i legendární píseň Mája, kterou si dav vyprosíl.

*Lidé Karlu Gottovi tleskali ve stoje, předávali mu kytky i další dary, našlo se i několik jedinců, kteří si u jeho skladeb vedle pódia zatancovali.*¹⁶⁷

O oblíbenosti festivalu a jeho návštěvnosti napsali opět v Hranickém týdeníku dne 31. srpna 2014: „Zpěvačku nechtělo publikum, které po doznění tónů posledních skladeb aplaudovalo vestoje, pustit z podia. „Jsem tady poprvé, ale atmosféra byla fantastická. Moc dobře se mi zpívalo,“ svěřila se po svém vystoupení Marie Rottrová, která tentokrát místo kapely zvolila klavírní doprovod.

*Komorní provedení ale dalo vyniknout jejímu nezaměnitelnému hlasu. Na své si přišly všechny generace. Páteční večer duněla z nádvoří metalová hudba skupiny Dymytry, po níž nastoupila na podium legendární kapela Citron. „V sobotu si zase užili ti nejmenší vystoupení herečky Yvety Blanarovičové. Novinkou byla letos také dobová módní přehlídka,“ doplnila starostka. Kdo chtěl, ten se mohl podívat také na výstavu hasičské techniky nebo obrazů. „Návštěvnost byla výborná. Během víkendu se do Hustopečí přijelo podívat kolem dvou tisíc lidí,“ uzavřela starostka.*¹⁶⁸

Letošní ročník (2015) Hustopečských dnů bude probíhat ve dnech 28. až 30. srpna a vystoupí mimo jiné kapela Mňága a Žďorp, zpěvačka Naďa Urbánková, Anna K. a Lucie Bílá. V pátek proběhne v rámci festivalu též slavnostní křest Hudebního a filmového muzea regionu Hranicko.¹⁶⁹

I přes velké množství festivalů podobného typu¹⁷⁰, které probíhají v blízkém okolí Hustopečí nad Bečvou, patří Hustopečské dny mezi významné regionální akce. Svým programem, vytvořeným pro všechny věkové kategorie, přilákal do Hustopečí od svého prvního ročníku v roce 2003 přes dvacet tisíc návštěvníků.

¹⁶⁷ http://hranicky.denik.cz/zpravy_region/bozsky-kaja-bavil-hustopece-jsem-rad-ze-jste-si-na-me-konecne-vzpomneli-20130901.html (21. července 2015)

¹⁶⁸ http://hranicky.denik.cz/zpravy_region/marie-rottrova-ozdobila-hustopecke-dny-bylo-to-fantasticke-chvalila-20140831.html (21. července. 2015)

¹⁶⁹ <http://www.ihustopece.cz/kultura/hustopecke-dny/> (21. července 2015)

¹⁷⁰ Valašský Špalíček ve Valašském Meziříčí, Festival Letiště v Hranicích a další.

ZÁVĚR

Cílem této práce bylo zmapování hudebního života v Hustopečích nad Bečvou od 17. století po současnost. Výzkumem bylo zjištěno, že již od počátku 18. století provozovali kantoři hudbu na kůru hustopečského kostela Povýšení sv. Kříže. Existují však zmínky o varhanách z roku 1601, tzn., že tradice provozování hudby byla zde již od 17. století. Lze uvažovat i o tom, že se zde v té době hrála i hudba figurální. Jasně důkazy o přítomnosti figurální hudby na kůru od konce 19. století přináší bohatý notový archiv ve vlastnictví hustopečské farnosti. Tento archiv byl značně rozšířen skladbami Františka Šimíčka nejen během jeho působení na zdejším kůru, ale i v době, kdy žil už jako důchodce u své dcery v Hradci Králové. Bohužel je tento archiv dnes nevyužitý a Šimíčkovy díla se hrají velmi zřídka. Nutno ale podotknouti, že figurální hudba je zde prováděna až třikrát do roka a sbor i orchestr je složen převážně z řad obyvatel Hustopečí nad Bečvou.

Významnou osobností hudebního života v Hustopečích byl právě František Šimíček, jemuž je věnována celá kapitola. Během jeho zdejšího působení v padesátých letech inicioval koncerty pro místní obyvatele, kterými vzdával hold českým skladatelům. S více jak třicetičlenným orchestrem, složeným převážně z hudebních amatérů, odvážil se Šimíček nastudovat skladby Bedřicha Smetany, Antonína Dvořáka a jiných. Nejmladší Šimíčkův syn Jan, který se jako jediný narodil v Hustopečích, se hrdě hlásí ke svému rodišti a vytváří zde též hodnoty hudebního života dodnes.

S Františkem Šimíčkem se pojí i historie Dechové hudby Hustopeče nad Bečvou, která zde existuje od konce 19. století a v jejímž repertoáru lze dohledat mnoho jeho skladeb. Dechovka si zde udržuje svou dlouholetou tradici dodnes, i když nekonzertuje tak často jako v době po první světové válce.

Hudební vzdělání v obci zajišťovali od 17. století kantoři, kteří nevyučovali pouze běžné předměty, ale jako varhaníci na kůru kostela učili hrát na hudební nástroje a vedli chrámový sbor a orchestr. V devadesátých letech 20. století byly zde tendence soukromé výuky hudby. V roce 2001 vznikla na ZŠ v Hustopečích pobočka ZUŠ Hranice a místní děti mají tak možnost hudebně se vzdělávat již v místě bydliště.

Zámek v Hustopečích nad Bečvou nebyl nikdy nijak spojen s hudbou. Po druhé světové válce zde pouze zkoušela místní dechová hudba a chrámový sbor s orchestrem. Teprve v roce 2001, kdy získal městys zámek do svého vlastnictví, stal se kulturním

centrem obce. Kromě menších koncertů během roku, pořádá zde městyjs pravidelně od roku 2003 každý poslední víkend v srpnu třídní multižánrový festival, který svým bohatým programem dokáže přitáhnout do centra Hustopečí návštěvníky z celé republiky.

Hudební život v Hustopečích nad Bečvou se vyvíjel podobně jako ve většině obcí na Moravě. Po vydání Říjnového diplomu v roce 1860 začalo zde, stejně jako jinde, vznikat velké množství spolků. Pobočky TJ Sokol a TJ Orel se zakládaly téměř v každé obci a provozování figurální hudby na kůru kostel nebylo též nic neobvyklého. Tradice dechových hudeb je v okolí Hustopečí velká. Raritou hustopečské dechové hudby je snaha mít co nejvíce členů z řad místních obyvatel a nepropadnout fenoménu slováckých kapel. Hudební dění, co do četnosti koncertů, uspořádaných na právě rekonstruovaném zámku, je velmi rušné a tak jak do konce devadesátých let 20. století se na zámku hudba téměř neprovozovala, je tomu v současnosti právě naopak.

Formou kvalitativního výzkumu byly získány informace od nejstarší generace a ty mohou být nadále využity. I přes veškeré komplikace, týkající se nedostatku podložených informací, byl cíl práce splněn a naplnila se tím podstata diplomové práce. Je možné na výzkumy navázat a hudební kultura v Hustopečích nad Bečvou je toho hodna.

RESUMÉ

Tato práce podává ucelený obraz o hudebním životě v Hustopečích nad Bečvou od 17. století dodnes. Podrobně pojednává o chrámové hudbě a varhanách v kostele Povýšení sv. Kříže, o Dechové hudbě Hustopeče nad Bečvou, o významných hudebních osobnostech Františkovi a jeho synu Janu Šimíčkovvi, o možnostech hudebního vzdělávání a o multižánrovém festivalu Hustopečské dny.

Těmto ústředním pasážím předchází stručná historie městyse a kostela, pojednání o zdejších spolcích a dechových hudbách v okolí Hustopečí.

SUMMARY

This thesis presents a complete history of musical life in Hustopeče nad Bečvou from 17th century up to the present. It deals, in detail, with church music and the organ in Povýšení sv. Kříže church, Brass music in Hustopeče nad Bečvou, two eminent musical personalities – František Šimíček and his son Jan Šimíček, and it also focuses on opportunities for musical education and the multi-genre festival Hustopečské dny.

These central passages are preceded by a short history of the township and the church, and a survey of local societies and brass music in the area around Hustopeče.

ANOTACE

Příjmení a jméno autora:	Radek Cahlík
Katedra:	Muzikologie
Fakulta:	Filozofická
Název diplomové práce:	Hudební život v Hustopečích nad Bečvou
Vedoucí diplomové práce:	PhDr. Ingrid Silná, Ph.D.
Počet znaků:	138 542
Počet stran přílohy:	8
Počet titulů použité literatury:	20
Klíčová slova:	Hudební život, kostel, chrámový sbor, varhany, František Šimíček, Jan Šimíček, zámek, dechová hudba, Hustopečské dny
Krátká charakteristika diplomové práce:	Práce mapuje hudební život v Hustopečích nad Bečvou od 17. století po současnost. Podrobně pojednává o chrámové hudbě a varhanách v kostele Povýšení sv. Kříže a o Dechové hudbě Hustopeče nad Bečvou. Pozornost věnuje životu a dílu varhaníka Františka Šimíčka a jeho syna Jana Šimíčka. Dále se zabývá problematikou hudebního vzdělání a současným multižánrovým festivalem Hustopečské dny.

PRAMENY A LITERATURA

LITERATURA

Kol. autorů: *800 let Hustopeče nad Bečvou: 1201-2001*. Hustopeče: Obec Hustopeče, 2001.

ČERNUŠÁK, Gracian. *Československý hudební slovník osob a institucí*. 1. vyd. Praha: Státní hudební vydavatelství, 1963.

ČERNUŠÁK, Gracian. *Československý hudební slovník osob a institucí*. 1. vyd. Praha: Státní hudební vydavatelství, 1965.

FUKAČ, Jiří – VYSLOUŽIL, Jiří: *Slovník české hudební kultury*. 1. vyd. Praha: Supraphon, 1997.

GREGOREK, Jiří. *Osudy: rod von Baillou a Hustopeče*. 1. vyd. Praha: Šulc - Švarc, 2005.

KOUKAL, Milan. *Dechovka: historie a současnost naší dechové hudby*. Praha: Slovart, 2007.

Kol. autorů: *Náš kostel Povýšení sv. Kříže 1611–2011*. Hustopeče nad Bečvou: Farní úřad římsko-katolický, 2011.

Kol. autorů: *Nezapomínáme – Osobnosti a události Hustopečska*. Městys Hustopeče nad Bečvou ve spolupráci s Obecním úřadem Milotice nad Bečvou, 2014.

OTTO, Karel. *Čtení o novém Jičíně: k výročí 650 let města*. Nový Jičín: Městský národní výbor, 1963.

SEHNAL, Jiří. *Barokní varhanářství na Moravě. Díl I., Varhanáři*. Vyd. 1. Brno: Muzejní a vlastivědná společnost, 2003.

SEHNAL, Jiří. *Barokní varhanářství na Moravě. Díl II., Varhany*. Vyd. 1. Brno: Muzejní a vlastivědná společnost, 2004.

SEHNAL, Jiří a Jiří VYSLOUŽIL. *Dějiny hudby na Moravě*. Brno: Muzejní a vlastivědná společnost, 2001.

SILNÁ, Ingrid. *Hudba ve farním kostele sv. Václava v Tovačově*. 1. vyd. Olomouc: Univerzita Palackého v Olomouci, 2009.

STEHLÍK, Jiří. *Tóny v životě Jana Šimíčka*. Malovaný kraj. Národopisný a vlastivědný časopis Slovácka / [Red.]:Kováříková, Eva - Urbančík, Vojtěch et al 39, č. 2, (2003).

ŠIMÍČEK, František. *Kovářna duší*. 1. vyd. Olomouc: Matice cyrilometodějská, 1999.

ŠIMÍČEK, František. *Kovářna duší II: neuvěřitelná pomoc Panny Marie*. 1. vyd. Svitavy: Trinitas, 2005.

ŠIMÍČEK, Jan: *František Šimíček – varhaník, dirigent a hudební skladatel*. Poodří, časopis obyvatel horní Odry 14, 2011.

Kol. autorů: *Školní vzdělávací program Základní umělecké školy v Hranicích*. ZUŠ Hranice, 2012.

ŠTÚLA, Pavel. *Hudební život v Novém Jičíně po roce 1945*. Rukopis magisterské diplomové práce, Univerzita Palackého v Olomouci. Nový Jičín 2006.

TROJAN, Jan. *Kantoři na Moravě a ve Slezsku v 17.-19. století: jejich sociální postavení, společenská funkce a význam ve vývoji národní hudební kultury*. Brno: Muzejní a vlastivědná společnost, 2000.

PRAMENY

Farní kroniky uloženy v Římskokatolické farnosti Povýšení sv. Kříže v Hustopečích nad Bečvou.

Hudební archiv kůru farního kostela Povýšení sv. Kříže v Hustopečích nad Bečvou uložen na kůru kostela.

Jednatelská kniha Svazu lidových hudebníků odbočky Hustopeče nad Bečvou ve vlastnictví Bonifáce Pavlíka.

Kronika Velkého dechového orchestru Hranice uložena u Břetislava Hynčice.

Rozhovor s Janem Šimíčkem dne 1. prosince 2014.

Rozhovor s Ladislavem Davidem, Bedřichem Macháněm, Bonifácem Pavlíkem a Petrem Kopeckým, pamětníky Dechové hudby Hustopeče nad Bečvou, dne 2. března 2015.

Rozhovor s Marií Kopeckou a Františkou Blažkovou, pamětnicemi kostelního sboru v Hustopečích nad Bečvou, dne 9. března 2015.

Rozhovor s Radkem Vaculou, pamětníkem Dechové hudby Hustopeče nad Bečvou, dne 10. dubna 2015.

Rozhovor s Jiřím Gregorkem, rodákem Hustopečí nad Bečvou, dne 23. března 2015.

Rozhovor s Miroslavem Smrčkem a Břetislavem Hynčicou, členy Velkého dechového orchestru Hranice, dne 10. srpna 2015.

Státní okresní archiv Nový Jičín – fondy: Šimíček František

Státní okresní archiv Přerov – fondy: Archiv městyse Hustopeče nad Bečvou, Farní úřad Hustopeče nad Bečvou, Kostelní konkurenční výbor Hustopeče nad Bečvou, Místní národní výbor Hustopeče nad Bečvou, Místní rada osvětová Hustopeče nad Bečvou, Okrašlovací spolek Hustopeče nad Bečvou, Základní škola Hustopeče nad Bečvou.

INTERNETOVÉ ODKAZY

<http://www.ceskyhudebnislovník.cz/slovník/>

<http://galicka.cz/historie>

http://hranicky.denik.cz/zpravy_region/bozsky-kaja-bavil-hustopece-jsem-rad-ze-jste-si-na-me-konecne-vzpomneli-20130901.html

http://hranicky.denik.cz/zpravy_region/marie-rottrova-ozdobila-hustopecke-dny-bylo-to-fantasticke-chvalila-20140831.html

<http://www.ihustopece.cz/>

<http://www.kzvalmez.cz/o-kulturnim-zarizeni/dechova-hudba-mesta-valasske-mezirici/>

http://spolky.profitux.cz/h/hustopec_bec.html

SOUPIS PŘÍLOH

1. Seznam skladeb Jana Šimíčka
2. Plakát koncertu české hudby a písní (1941), zdroj: Státní okresní archiv Přerov
3. Varhany v kostele Povýšení sv. Kříže v Hustopečích nad Bečvou, foto: Radek Cahlík (2015)
4. Kostelní sbor s varhaníkem Jaroslavem Michlíkem a P. Stanislavem Voglem (1947), zdroj: archiv Marie Kopecké
5. Dechová hudba Hustopeče nad Bečvou (2010), zdroj: *Náš kostel Povýšení sv. Kříže 1611–2011*. Hustopeče nad Bečvou: Farní úřad římsko-katolický, 2011.
6. František Šimíček (1895–1982), zdroj: *Náš kostel Povýšení sv. Kříže 1611–2011*. Hustopeče nad Bečvou: Farní úřad římsko-katolický, 2011.
7. František Šimíček: *Chvalte ústa* (autograf), zdroj: Hudební archiv kůru farního kostela Povýšení sv. Kříže v Hustopečích nad Bečvou.
8. Jan Šimíček (*1942), foto: Radek Cahlík (2015)
9. Jan Šimíček: *Vzpomínání na maminku* (autograf), zdroj: Hudební a filmové muzeum Hranicko
10. Program Hustopečských dnů 2015,
zdroj: <http://www.ihustopece.cz/kultura/hustopecske-dny/hd-2015/> (10. srpna 2015)

PŘÍLOHA

1. Tvorba Jana Šimíčka

Komorní:

- Písecké nálady pro klavír (1969)
Valašské invence pro hoboj, klarinet a fagot (1973)
Tónomalby - cyklus klavírních skladeb (1981)
Dechový kvintet (1983)
Tři črty pro flétnu a klavír (1984)
Tři skici pro varhany (1984)
Sonáta pro klavír č. 1 (1987)
Vánoční svita z koled evropských národů pro dechové trio a bicí nástroje (1991)
Dvě nokturna pro kytaru sólo „Vzpomínky na Mikulov“ (1993)
Čtyři obrazy pro dechové trio (1994)
Smyčcový kvartet č. 1 (1994)
Letovické dialogy pro klarinet a klavír (1995)
Meditace pro klavír (1996), Preludia pro klavír (1996)
Romantické zpěvy pro klavír Petrof (1999)
Sonáta pro klavír č. 2 „Ludmila“ (2002)
Preludium pro klavír HEDA (2002)
Klavírní meditace nad obrazy mistra J. M. Minaříka (2005)
Jazz-classic suite for three - klavír, klarinet, violoncello (2005 – 2006)
Sonáta rustica pro klavír č. 3 (2006)
Jazzová preludia pro klavír I. (2006)
Sonáta pro klavír č. 4 (2007)
Svratka. Fantazie pro klavír na čtyři ruce (2007)
Jazzová preludia pro klavír II. (2007)
Sonáta pro klavír č. 5 (2007)
Smyčcový kvartet č. 2 „Moravský“ (2009)
Mikulovská rozjímání - klavírní cyklus (2009)
Černobílé mozaiky pro klavír - Fantazie a Píseň beze slov (2010)
Novogotické tance pro violoncello sólo (2010)
Dvě kreaace pro klarinet sólo (2010)
Slovácké scherzo pro klavír (2011)

Fantazie - Sonáta pro klavír č. 6 - podle obrazu Peggy Volejníčkové „Melodie“ (2011)
Dialog pro trombon a klavír (2012)
Scherzo - Valse pro housle a klavír (2012)
Vzpomínky - Sonáta pro klavír č. 7 (2012)
Na slovenskou lidovou notu pro housle, violoncello a klavír (2012)
Slavnostní fanfáry pro žestě a tympány (2013)
Rozmluvy nad obrazy A. Procházky (2013)
Brněnský Prométheus pro klavírní trio, keyboard a tamburinu (2013)
Jazzová preludia pro klavír III. (2014)
Patrochova strécovská patrola pro dvě trumpety, klavír a velký buben (2014)
Dvě koncertní etudy pro klavír (2015)
Tři koncertní valčíky pro klavír (2015)
Brněnská Golgota - fantazie pro klavír (2015)
Rožnovské pastorále pro housle a klavír (2015)

Vokální a sborová:

Hej, Jano pro ženský sbor a klavír na text M. Šimíčkové (1969)
Motýlí sonatina pro dívčí sbor a klavír na text Fr. Navary (1973)
Čtyři písně na slova české lidové poezie pro střední hlas a klavír (1975)
Poslední dopis - pro sólo, dívčí sbor a klavír na text Fr. Navary (1973)
Pojď se mnou člověče - tři smíšené sbory na texty J. Slabého (1978)
Hřeji se dechem domova - pro dívčí sbor a flétnu na text J. Slabého (1981)
Tři madrigaly pro ženský sbor na básně J. Seiferta (1983)
Tři zpěvy pro střední hlas a varhany na básně B. Schovancové (1997)
Vokalíza - pro smíšený sbor a smyčcové kvarteto (2008)
Zdravice pro smíšený sbor (2011)
Ej, moja maměnko - balada pro alt sólo a smíšený sbor na text M. Šimíčkové (2014)

Orchestrální:

Serenáda pro smyčcový kvartet (1982)
Koncert pro klavír a orchestr „Královéhradecký“ (1985)
Svita rustica pro symfonický orchestr (1986)
Symfonie „Moravia“ pro velký orchestr a smíšený sbor (1990)
Komorní symfonie pro dechové kvinteto, smyčce a bicí nástroje (1992)
Budyšínské symfonické obrazy (1995)

Gotické katedrály - 4 symfonické obrazy pro velký orchestr, smíšený sbor a varhany:

„Remešská katedrála“ (1996)

„Barcelonská katedrála“ (1999)

„Kolín nad Rýnem katedrála“ (2000)

„Florentská katedrála - Santa Maria fiori“ (2009)

Romance a Pastorále „Luhačovické léto“ pro hoboj a smyčce (2001)

Hry barev a stínu pro kytaru a smyčce (2001)

Bojanovské obrázky malované pro smyčcový orchestr (2001)

Metamorfózy pro klavír a komorní orchestr (2002)

Jazz - Classic Symphony pro symfonický orchestr, big-band a klavír (2004)

Concerto pro cimbál, smyčce a bicí nástroje (2004)

Svatováclavské vigilie pro soprán, trubku, smyčcový orchestr a zvony (2005)

Svatováclavské vigilie II. pro sbor, orchestr a varhany (2006)

„Ejhle skladatel“ aneb bacchanale pro stréca Křapíka (2008)

„Rozjímání“ - studie pro 22 smyčcových nástrojů sólo (2010)

Concertino pro klarinet a smyčce (2012)

Koncert pro klavír a orchestr č. 2 (2014)

Instruktivní:

Čtyři písně pro nejmenší - text M. Šimíčková (1973)

Cyklos písní pro nejmenší s doprovodem klavíru - text M. Zounar (1976)

Pastorální svita pro čtyři zobcové flétny, kytaru a bicí nástroje (2006)

Bílovické momentky - 15 klavírních skladbiček pro nejmenší (2008)

Svita z koled evropských národů (2009)

Bílovické momentky II (2012)

Obrázek z pouti - pro zobcovou flétnu a klavír (2013)

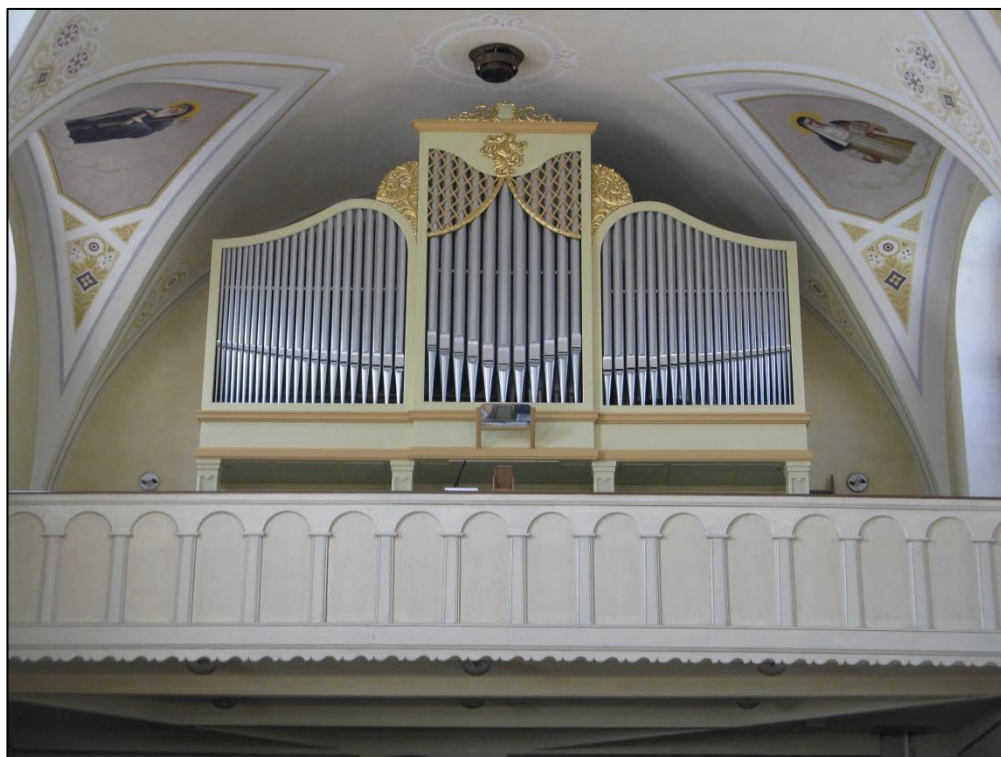
Populární a jazzová hudba - výběr skladeb a notového materiálu v Českém rozhlase Brno

Zbojnický tanec, Intermezzo, Ať stále zní, Brouzdám se ranní rosou, Caravela, Černobílé klávesy, Dostavník, Expres, Halleyova kometa, Honzíkova cesta do pohádky, Malý uličník, Moravia, Motýlí bál, Pastorela, Poslední příležitost, V dobré náladě, Probouzení, Proměny, Romance, Romance pro Ludmilu, Velká pardubická, Větrný mlýn, Víím, že se vrátíš, Vítězný oblouk.

2. Plakát koncertu české hudby a písní (1941)

3. Varhany v kostele Povýšení sv. Kříže v Hustopečích nad Bečvou (2015)

4. Kostelní sbor s varhaníkem Jaroslavem Michlíkem a P. Stanislavem Voglem (1947)

5. Dechová hudba Hustopeče nad Bečvou (2010)

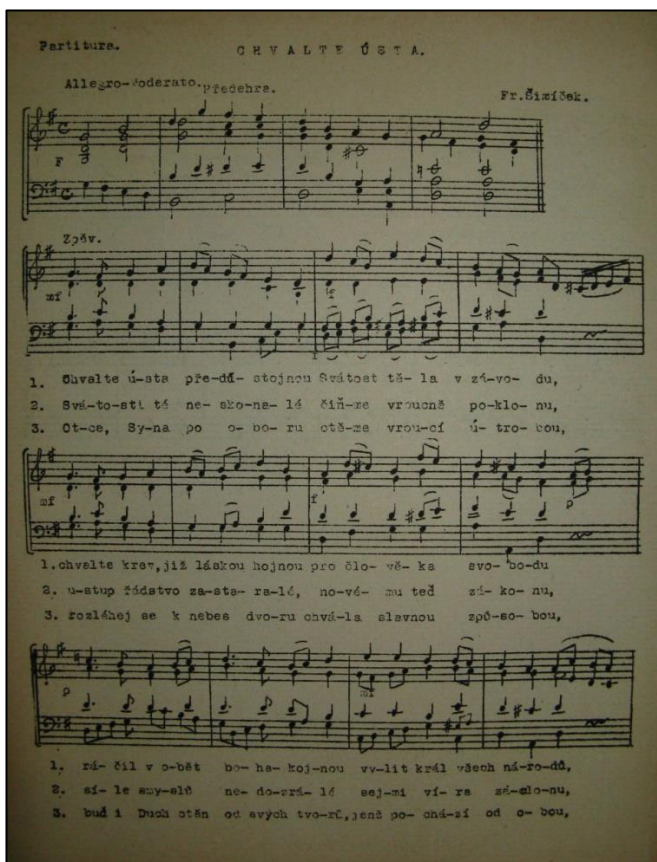
6. František Šimíček (1895–1982)

7. František Šimíček: *Chvalte ústa* (autograf)

Partitura. CHVALTE ÚSTA. Fr. Šimíček.

Allegro-moderato, předehra.

Zpív.

1. Chvalte ústa pře-dí- stojnou Sváto-st tě-la v zí-vo- du,
2. Svě-to-sti tě ne- sko-na- lé křís-tě vrou- ně po- klo- nu,
3. Ot- ce, Sy- na po- ce- ru otě- me vrou- cí ú- tro- bou,

1. chvalte křes- tíž láskou hojnou pro- slo- vě- ka svo- bo- du
2. u- stup ří- dítvo za- sta- ra- lé, no- vě- mu teď zú- ko- nu,
3. rozlé- hej se k ne- bes dvo- ru chvá- la slevnou zpó- so- bou,

1. zá- kíl v o- bět bo- ha- koj- nou vy- lit křál všech ná- ro- dá,
2. sí- le sny- slé ne- do- zrá- lé sej- si ví- ra zá- slo- nu,
3. buď i Duch stě- n od svých tvo- ří, jenž po- chvá- si od o- bou,

8. Jan Šimíček (*1942)

9. Jan Šimíček: *Vzpomínání na maminku* (autograf)

10. Program Hustopečských dnů 2015

Městyse Hustopeče nad Bečvou ve spolupráci s kulturním a sportovním výborem
Vás již třináctým rokem zve na

HUSTOPEČSKÉ DNY

28. SRPNA - 30. SRPNA 2015

28. SRPNA

16:00 **Sportovní odpoledne na místním hřišti**
fotbalové hřiště a volejbalové hřiště
Sokol vs Hasiči
fotbalové utkání mužů a žen

19:00 **Slavnostní křest**
Hudebního a filmového muzea regionu Hranicko

20:00 **Mňága a Žďorp**
koncert valašskomeziříčské skupiny

21:30 **The SYRUP**
Kabát revival

PÁTEK

29. SRPNA

12:00 **Otevření zámeckých prostor**
výstavy, řemesla, občerstvení
- **Vystava obrazů sbírky Oldřicha Pivody**
Duo Vespral - houslové duo členů komorní Filharmonie Pardubice (manželé Vránovi)
- **Otevření nového Hudebního a filmového muzea**
- **Pohádkový svět v lapidáriu**

12:00 **Pohádky do kapsy**
dětské odpoledne

15:00 **Nad'a Urbánková a BOKOMARA**

16:30 **Show multinstrumentalisty a zpěváka**
Jiřího Holického s bavičem Petrem Martínákem
pásmo písniček o mluveného slova

18:00 **ABBA revival**

20:00 **CRASH DRUMS**
drum show bubeníků z Oder

21:00 **A BAND**
taneční kapela ze Studénky

SOBOTA

30. SRPNA

7:30 **Slavnostní průvod**
před Úřadem městyse: hostů, zastupitelů a občanů za doprovodu dechové hudby

8:00 **Slavnostní mše svatá**
křestní povýšení sv. Kříže
zpěv Chrámový sbor a orchestr
Chorus Collegium Odry

9:30 **Zdravice hostů**
odhalení pamětní desky rodiny Baillov

10:00 **Vystoupení cimbálové muziky**
Jožky Šmukaře
s hostem Milanem Pitkinem

11:45 **Swing dixieland AČR Olomouc**

13:30 **Lucie Bílá**
s kapelou Petra Maláska

14:45 **Bubbleshow Matěje Kodoše**

16:00 **Anna K & Band**
Dechová hudba Hustopeče nad Bečvou s vystoupením místních mazuretek

NEDĚLE

Bližší informace, předprodej vstupenek a doprovodný program naleznete na:
www.ihustopece.cz

Úřad městyse Hustopeče nad Bečvou
e-mail: posta@ihustopece.cz
tel.: 581 626 111

Partneři

Olomoucký kraj
Akce se koná pod záštitou Ministerstva kultury ČR
Městský úřad Hustopeče nad Bečvou

možnost k zakoupení vstupenek:
Turistické informační centrum Hranice
telefon: +420 581 607 479
Turistické informační centrum Val. Meziříčí
telefon: +420 571 684 558
Turistické informační centrum Nový Jičín
telefon: 556 711 888

SUNPENA ENERGY s.r.o. | ČESKÁ SPORITELNA | BETY | Štec a SVT | ETTO | Olomoucký kraj | VÁHALA | FARMAR | CHASKOY | VSOS s.r.o. | Cukrárna - kavárna MAJA

